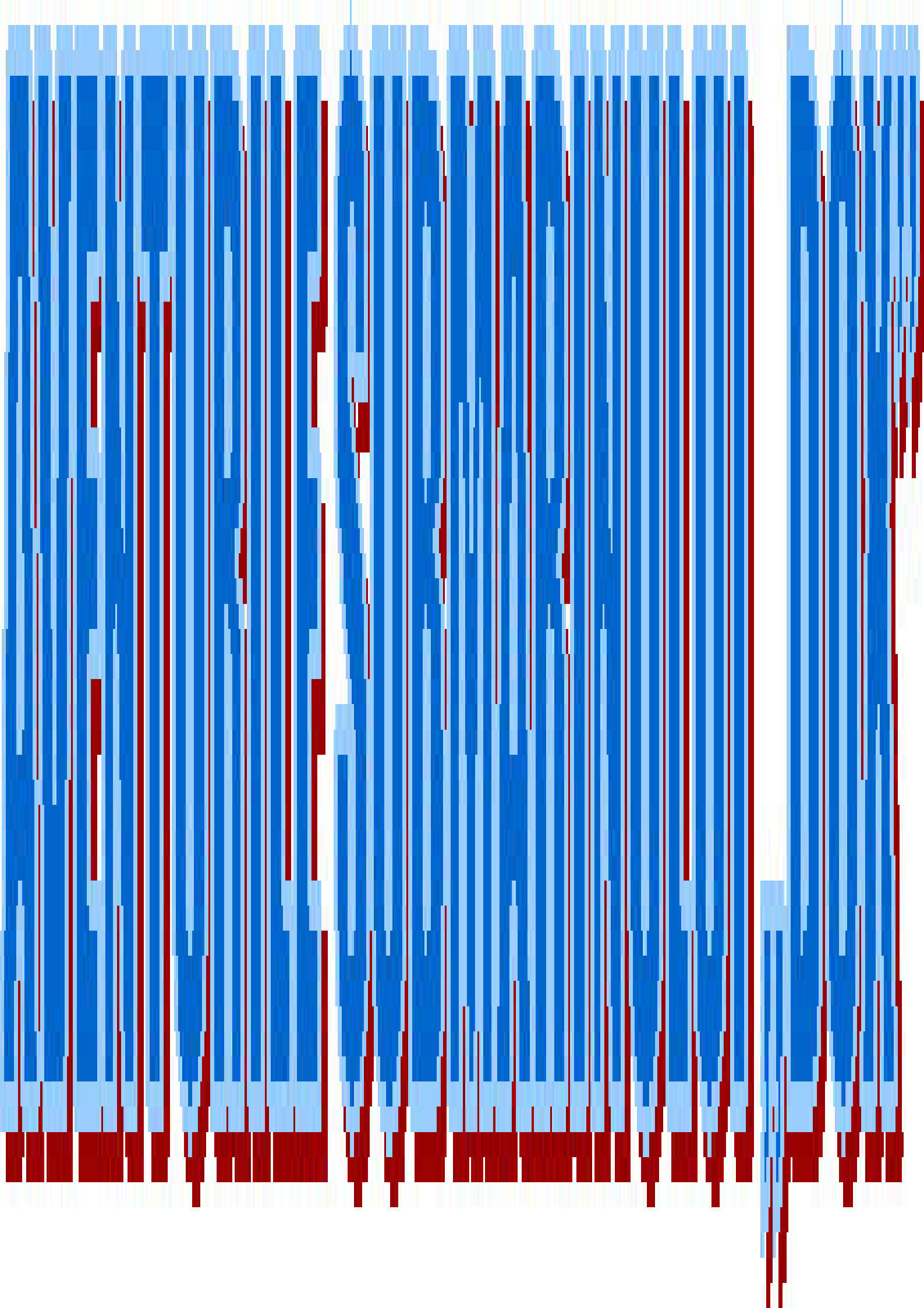

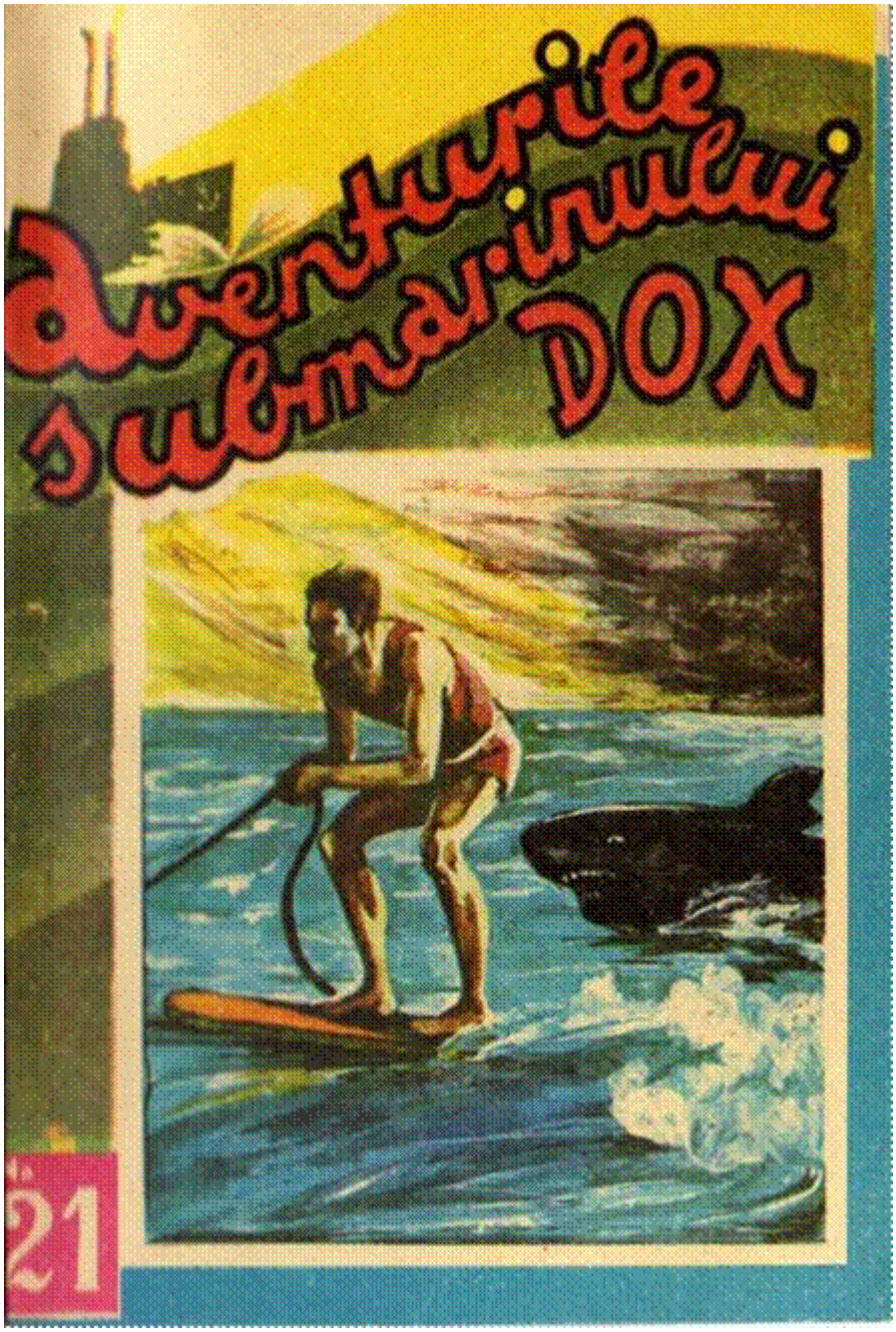
Aventurile submarinului DOX
21

REEDITARE

EDITURA
GUTINUL
S.R.L.

Baia Mare (4800), str. E. Teodoroiu, nr. 4,
Telefon – fax 062 / 417177 jud. Maramureş
1994

AVENTURILE SUBMARINULUI **DOX**

de H. WARREN traducere de L. HÂRSU

I

CĂLĂREȚUL VALURILOR

EDITURA Iq. Herlz BUCUREȘTI

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

NR. 21

CĂLĂREȚUL VALURILOR

Traducerea de L. HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I.
ÎN PRIMEJDIE DE MOARTE

SUBMARINUL SE ODIHNEA în golful scăldat de razele soarelui. Căpitanul Farrow voia să plece de-abia pe-nserat, deoarece marea Flores, pe care trebuiau s-o străbată, forfotea de vapoare.

De aceea, după ce ajunsese în Insula Tigrului, dăduse ordin de oprire pentru o odihnă de o

jumătate de zi. După întâmplarea din urmă cu epava-fantomă, puţină odihnă nu le strica.

Pe bord domnea multă mişcare. Marinarii se foloseau de prilej ca să-şi mai pună în regulă rufăria, căci lungul şir de aventuri din timpul din urmă nu le dăduse răgaz. George nu se îngrijea de fleacuri de felul ăsta, ştiind că Petre îi poartă el de grijă. Se plimba deci pe punte privind din când în când la întinsul apei care se pierdea în nemărginire. Pe-aici nu treceau vapoare, insula nefiind în drumul lor obişnuit. Totuşi nu strica să fie prevăzători, deoarece mările acestea erau cutreierate de multe vase, dintre care unele destul de suspecte. Pirateria şi contrabanda erau aici în floare.

Deodată îi veni gust tânărului să se scalde. Se duse în cabină şi-şi puse costumul de baie. Când ieşi iar pe punte, căpitanul îi spuse:

— Ia seama, dragul meu, cu rechinii nu e de glumit!

George se uită îngrijorat la mare. Apa era în locul acela atât de limpede, încât se vedea până la fund, adică la o adâncime de vreo zece metri. Anemone de toate formele şi culorile sclipeau în apă, peşti multicolori săgetau adâncul mării – tabloul era atât de încântător, încât uită cu totul de rechini.

Aceşti tigri ai mărilor nu se potriveau de fel cu frumuseţile din cuprinsul nesfârşit al apei. Tânărul întoarse capul şi răspunse zâmbind tatălui său:

— Nu se vede nici urmă de rechin, tată, aşa că n-am de ce mă teme. Şi-apoi, voi căuta să mă aţin tot pe lângă submarin; după cum vezi, nu mi se poate întâmpla nimic. Dacă totuşi s-ar întâmpla să-i vină poftă unei astfel de dihănii să mă atace, voi avea destulă vreme să alerg pe submarin.

— Bine, băiete, zise căpitanul cu puţină îndoială în glas. Vezi numai de nu te îndepărta prea mult de vas.

Farrow zâmbi mândru de fiul său când îl văzu sărind sprinten şi mlădios în apă, apoi se întoarse spre Petre şi-i zise:

— Petre, te-aş ruga să nu-l slăbeşti din ochi pe George. Adevărat că nu se zăreşte nici-un rechin deocamdată, dar lighioanele astea răsar pe neaşteptate, când nu te mai poţi feri de ele.

— Lasă, domnule căpitan, că nu-i dau eu răgaz; mă duc să-mi aduc puşca şi poţi fi fără grijă, răspunse Uriaşul şi după câteva momente se întoarse cu o coşcogeamitea puşcă, ale cărei gloanţe puteau ucide chiar o balenă.

Se aşeză pe urmă lângă parapet şi se uită la George care înota cu voluptate în jurul submarinului, la o depărtare de opt-zece metri. Petre îşi plimba privirea în toate părţile, se uită în fundul apei, dar nu zări nimic.

George părea să aibă dreptate; aici nu era rost de vreo pradă, pentru aceşti tâlhari ai mărilor, de aceea se aţineau mai bine în linia vapoarelor, de unde le putea cădea mai lesne vreo pleaşcă.

Tânărul se bălăcea voios în apă şi se simţea atât de bine, încât umbla cu gândul să-l spună tatălui său să le îngăduie şi celorlalţi tovarăşi această plăcere, când îl auzi pe Petre răcnind:

— Ia seama, George, vin după pupă!

Cu ochii măriţi de spaimă, Uriaşul zărise desprinzându-se din stânca de coral a ţărmului două fâşii înguste, colorate, care se repezeau ca săgeata spre tânărul său stăpân. Nu putuse încă deosebi ce puteau fi, dar prin exclamaţia lui atrăsese atenţia doctorului Bertram, care stătea lângă el.

De-abia văzu acesta cele două panglici vii ţâşnind direct spre George, că se îngălbeni la faţă. Smulse iute revolverul de la brâu şi-i strigă lui Petre cu glas răguşit de emoţie:

— Repede, Petre! Sunt doi şerpi de mare, cei mai primejdioşi din câţi există... Dacă-l ajung, George e pierdut!

Uriaşul păli şi el. Ştia ce înseamnă muşcătura acestor şerpi veninoşi şi văzuse în ochii lui oameni murind în vremea unei singure muşcături. Aruncă puşca din mână si apucă revolverul. Intervenţia lui ar fi fost însă acum de prisos, căci, auzind strigătul de alarmă, tânărul cotise după pupa vasului, punând astfel între el şi primejdioasele târâtoare o stavilă. Când acestea fură la numai şase metri de el, ridică mâna spre Petre, care înţelese ce voia să spună George, apoi se lăsă repede la fund.

Manevra aceasta, datorită inteligenţei tânărului şi prezenţei de spirit a Uriaşului, avu deplin succes. Petre trase un glonţ care nimeri una din reptile, ajunsă la doi metri de George, şarpele ieşi aproape pe jumătate din apă, apoi pieri în adânc.

Al doilea glonţ trecu însă fără să atingă grozava târâtoare. Aceasta îl zări pe George, care tocmai voia să se ridice la suprafaţă, şi se repezi la el.

Şi Petre trase din nou, deşi ştia bine că în apă nu va putea să-şi ajungă ţinta. Totuşi glonţul care trecu pe lângă el şi dădu de ştire tânărului că primejdia nu era încă înlăturată.

Cu o smucitură, se aruncă în lături. Era totuşi salvarea lui, căci şarpele nu-l atinse şi din pricina iuţelii trecu ca o săgeată pe lângă el.

George înotă cu disperare spre suprafaţă, dar grozava târâtoare venea înfuriată după prada care părea că-i va scăpa în ultimul moment.

La prora submarinului se afla însă prinţul indian, care ştia cum trebuie să tragă ca să nimerească în apă. Scoase şi el revolverul de la brâu, ochi, şi cele două gloanţe ale sale, trase unul după altul, se înfipseră în trupul grozavei târâtoare care tocmai voia să-şi înfigă colţii în pulpa tânărului. Şarpele se zvârcolii de câteva ori în loc, apoi se lăsă niţel mai afund, ceea ce îi dădu răgaz lui George să ajungă la submarin. Petre se aplecă peste parapet, îl apucă de subsuori şi, cu o smucitură puternică, îl trase pe punte.

Deşi prinţul nimerise într-adevăr şarpele, acesta nu murise încă. Trupul reptilei se izbi cu un plescăit de carcasa de oţel a vasului, la numai câţiva centimetri de picioarele lui George, pe care l-ar fi ajuns cu siguranţă dacă nu l-ar fi tras atât de repede Petre pe punte.

Prinţul trase din nou. Capul hidos al şarpelui fu sfărâmat într-o clipă de gloanţe, apoi reptila căzu în linie dreaptă până la fund, unde trupul ei avea să servească de hrană crabilor, care nu vor lăsa nici-o urmă din el.

George era galben la faţă şi încă emoţionat de primejdia prin care trecuse. Strânse în tăcere mâna lui Petre şi a prinţului Ghasna. Şerpii aceia erau într-adevăr mai grozavi decât cel mai mare rechin. Pe când faţă de un astfel de monstru al mărilor s-ar fi putut apăra şi ar fi reuşit să scape fără ajutorul altcuiva, de târâtoarele acelea, cu muşcătura lor înveninată, nu i-ar fi fost cu putinţă.

Căpitanul Farrow era de asemenea palid la faţă. Se apropie de George şi-i zise cu tremur în glas:

— Dragul meu copil, de astă dată ai scăpat chiar ca prin urechile acului. Moartea te pândea mai aproape ca niciodată. Şerpii aceştia sunt cei mai veninoşi din câţi există şi doctorul Bertram, cu toată ştiinţa lui, n-ar fi putut să te scape. Fii, te rog, mai prevăzător pe viitor, când vei mai vrea să te scalzi prin apele acestea.

— Ai dreptate, tată. Pentru moment mi-a trecut pofta de scăldat, oricât de îmbietoare ar fi apa. În largul mării, sunt sigur că nu pot întâlni astfel de şerpi veninoşi.

— În schimb, sunt alţi monştri primejdioşi, răspunse căpitanul cu seriozitate. Te-ai convins şi tu de câteva ori până acum. În sfârşiţi să mulţumim lui Dumnezeu că ai scăpat numai cu spaima.

Îngândurat, George se îndrepta spre cabina lui ca să se îmbrace. Avea un fel de presimţire că va mai trece încă prin multe şi mari primejdii în viaţa lui. Drept e că Farrow avea intenţia să pornească în

cel mal scurt timp spre „Insula Odihnei”, locul lor sigur de refugiu, dar o voce lăuntrică îi spunea tânărului că se va scurge multă vreme până să ajungă ei acolo şi multe vor mai avea de întâmpinat.

Când ieşi din cabină ca să se urce pe punte, Sanja veni în grabă spre el. Frumoasa fiică a prinţului îl privea cu ochii plini de spaimă, şi-i zise, apucându-i mâinile:

— Oh, George, ce-am auzit! Te rog din suflet, făgăduieşte-mi că vei fi mai prevăzător de-acum înainte. N-aş mai putea trăi dacă ţi s-ar întâmpla ceva. Viaţa mea fără tine n-ar avea nici-un rost...

— Da, Sanja mea dragă, voi fi mai prevăzător, gândindu-mă la tine, răspunse el cu adâncă dragoste.

Doctorul Bertram, care tocmai voia să iasă din cabină, se trase repede îndărăt când îi văzu, dar el erau atât de preocupaţi de ale lor, încât nici nu-l băgară de seamă şi se urcară amândoi pe punte. Căpitanul Farrow privi îngrijorat cerul şi-i zise lui Rindow, care stătea lângă el:

— După cum mi se pare mie, Vom avea o furtună straşnică. De aceea, ar fi bine să ieşim din golf, fiindcă s-ar putea ca furtuna să se preschimbe într-un adevărat ciclon şi e de preferat să ne apuce în larg decât aici, unde vântul ne-ar putea izbi de stânci, pe când acolo ne putem lăsa în adânc.

Rindow îşi îndrepta privirea spre vest

Văzu că se pregătea într-adevăr din direcţia aceea un ciclon. Farrow dădu imediat ordin să coboare toţi în interiorul submarinului, căci, de obicei, cicloanele se stârnesc brusc. Dacă îi apucă aici, în golful acesta plin de stânci, vasul ar fi fost distrus.

Marinarii, care observaseră şi ei primejdia ce se apropia, coborâră repede scăriţa, pe când pe punte nu mai rămaseră decât Farrow, George şi Rindow. Maşinile duduiră şi submarinul ieşi din golful unde George era cât pe-aci să-şi găsească moartea.

Cu o viteză din ce în ce mai mare, căpitanul Farrow îndrepta submarinul spre sud-est, pentru a ieşi cât mai repede din haosul acela de stânci ale Insulei Tigrului. Uraganul venea dinspre vest şi, odată ajunşi în marea Flores, primejdia era înlăturată.

George zări jos pe punte puşca lui Petre, pe care acesta o aruncase în momentul când cei doi şerpi vruseră să-l atace şi pe care o uitase acolo. O luă în braţe, cu gând s-o ducă în submarin când se vor afunda în apă, ca să se ferească de ciclon. Deodată văzură apărând în apropierea vasului o insulă împădurită. Farrow făcu un scurt ocol, vrând să treacă aproape de ea ca să nu piardă timp, dar când fură la vreo cincizeci de metri de insulă văzură un mic golf, iar tabloul pe care-l aveau acum în faţa lor era ceva la care nu s-ar fi aşteptat pentru nimic In lume.

Se frecară mai întâi la ochi, crezând că visează. Pe o scândură îngustă, rotunjită la capăt şi trasă de o mică barcă cu motor, stătea un om înalt şi lat în spate, un european.

Barca ara condusă de un malaiez şi se îndrepta spre partea de răsărit a golfului.

Ciudatul călăreţ al valurilor locuia probabil pe insula aceea singuratică. Nici el, nici malaiezul nu zăriseră încă submarinul.

Prietenii noştri se uitau unul la altul, clătinând din cap, peste măsură de miraţi. Când îşi întoarseră iar ochii spre individul acela ciudat, zăriră ceva care făcu să le îngheţe sângele în vine. Un rechin uriaş înota spre el, fără ca omul, preocupat de a-şi ţine echilibrul pe scândură, să aibă habar ce se petrecea în spatele său.

Să strige? Dacă străinul ar fi întors capul şi ar fi văzut ce-l aşteaptă, spaima l-ar fi făcut să se rostogolească în apă. Dar şi aşa tot era pierdut, căci rechinul se afla acum la numai câţiva metri de el. George văzu că orice clipă e preţioasă. Fără să mai stea pe gânduri duse puşca la ochi şi trase trei

gloanţe unul după altul. Chiar dacă nu reuşea să ucidă cu ele monstrul, cel puţin îl speria.

Aşa se şi întâmplă. Monstrul se aruncă brusc în lături, apoi trecu pe lângă submarin şi dispăru în mare.

La auzul împuşcăturilor, călăreţul valurilor se întoarse, dar cu atâta dibăcie, încât scândura nici măcar nu se zgudui. Văzu rechinul uriaş şi înţelese imediat că scăpase de la o moarte cumplită. Fără să pară de fel mirat de apariţia submarinului, ridică mâna în semn de salut, la care cel de pe „Dox" răspunseră în acelaşi fel. Farrow ar fi vrut să stea niţel de vorbă cu el, dar un vânt cald se stârni deodată, vestind apropierea uraganului. Călăreţul valurilor simţise şi el ce se pregăteşte, căci malaiezul trase repede barca la mal. Necunoscutul sări sprinten pe uscat, îi mai salută o dată pe cei de pe submarin, apoi dispăru în tufiş.

„Dox"-ul se îndepărtă şi el repede, trecu de insulă şi când ajunseră la capătul ei, Farrow le spuse lui George şi Rindow:

— Aici ne lăsăm la fund. Insula ne apără puţin de furia ciclonului care vine dinspre vest. Dacă reuşim să ajungem la o adâncime de opt metri, suntem în siguranţă.

Coborâră şi ei repede scăriţa, lăsară oblonul şi tancurile de balast fură golite complet. În câteva minute vasul era la adâncimea hotărâtă. Aici unde erau ei acum, ciclonul de-abia se simţea, printr-o uşoară legănare a submarinului.

Farrow le povesti doctorului, secundului, inginerului şi prinţului Ghasna de întâlnirea cu ciudatul călăreţ al valurilor, apoi adăugă:

— Sunt foarte curios să-l cunosc, de aceea m-am oprit aici. După ce se va potoli furtuna, ieşim la suprafaţa şi ne ducem să vizităm golful unde l-am văzut oprindu-se. Probabil că locuieşte chiar pe insula asta singuratică şi pare să fie un om interesant. Cum George e acela care l-a scăpat de

la moarte, şi-i e dator recunoştinţă, sper că ne va primi cu bucurie.

— Da, zău, tată, să ne ducem! făcu tânărul cu însufleţire. Mă bucur încă de pe-acum să fac cunoştinţă cu el. Ai băgat de seamă că nici n-a tresărit când s-a întors şi a văzut rechinul la spatele lui? Omul acela trebuie să fie foarte curajos. Oare ce l-o fi făcut să se statornicească pe insula aceea?

— Vom afla-o noi în curând, răspunse căpitanul. Ciclonul pare să fi slăbit şi peste vreo două ceasuri o să ne putem ridica iar la suprafaţă.

II.
UN OM CIUDAT

DUPĂ OJUMĂTATE DE ORĂ, legănările vasului încetară. Ciclonul părea să fi trecut şi la adâncimea unde se aflau ei aproape că nici nu se mai simţea. Dar câte vase se vor fi izbit de stânci, câte din ele se vor fi sfărâmat în calea lui?

Chiar şi acum valurile pe care le ridica erau destul de mari, ca să poată fi o primejdie pentru submarin. Trebuiau aşadar să mai rămână în apă încă vreo două ceasuri, deşi George întreba la fiecare cinci minute dacă n-a sosit în sfârşit momentul să se ducă pe insulă.

Tânărul de-abia aştepta să afle cine era omul acela ciudat. Dar şi mai curios era să ştie ce-l îndemnase pe un om atât de viteaz şi îndrăzneţ să se aşeze în pustietatea aceea. Nu făcea de fel impresia să fie scârbit de lume.

Farrow zâmbi când îl văzu pe fiul său atât de nerăbdător, după ce trecu şi răgazul de două ceasuri, iar la a nu ştiu câta întrebare a lui, răspunse:

— Da, dragul meu, acum când marea s-a potolit simţitor, putem ieşi ia suprafaţă ca să-ţi satisfac curiozitatea. Acest locuitor, să-i zicem

sihastru, de pe insulă va fi bănuit desigur că vom voi să-l vizităm şi nu m-aş mira să-l găsim aşteptându-ne în golful în care l-am văzut dispărând adineauri.

Pompele goliră apa din tancurile de balast, vasul se ridică încetişor, dar când ajunse la doi metri de suprafaţă, începu să se clatine destul de tare, dovadă că furtuna fusese atât de violentă, încât valurile nu se potoliseră încă.

Farrow ar mai fi rămas încă un ceas sub apă; văzu însă înfrigurarea fiului său şi bucuria pe care acesta şi-o manifesta, şi nu vru să-l strice hatârul. Şi-apoi, vasul său drag se luptase şi în alte daţi cu furtunile cele mai grozave, fără să i se întâmple nimic. Ridică periscopul şi văzu că deşi marea era încă destul de agitată, nu prezenta însă nici-o primejdie pentru submarin.

Cum ieşi la suprafaţă, George urcă scăriţa care ducea în turn şi privi cu încordare spre insulă. Farrow căuta să abată puţin vasul spre un loc mai adăpostit, unde ştia că era mai ferit de valuri. Drept e că şi aici îi izbeau în coastă, dar nu-i puteau pricinui nici-o pagubă. În sfârşit, ajunse în golf.

După cum se aştepta, de altfel, necunoscutul ieşi din desiş şi le făcu semn cu mâna. Când submarinul se găsi mai aproape de ţărm, omul le strigă:

— Până la zece metri puteţi înainta, domnilor, pe urmă trebuie să vă opriţi, ca să nu se împotmolească vasul. Dacă-mi permiteţi, vin eu să vă iau.

La un fluierat scurt al lui, malaiezul ieşi din tufiş şi-i ajută să împingă barca cu motor în apă, în timp ce Farrow se oprise la distanţa indicată. În câteva minute, barca se lipi de trupul de oţel al submarinului. Farrow, George, Rindow şi Petre se aplecară peste parapet, uitându-se curioşi la omul acela ciudat Era înalt, bine legat şi părea să fie

foarte vânjos. Chipul său simpatic te câştiga de la prima vedere.

— Domnilor, începu el, numele meu e Enric Martens şi presupun că am în faţa mea pe domnul căpitan Farrow şi tovarăşii săi, cărora am să le mulţumesc că sunt acum în viaţă şi nu în pântecele rechinului.

— Adevărat, răspunse mirat Farrow, noi suntem. Salvatorul dumitale e fiul meu, George, care se bucură tot atât de mult ca şi mine că a scăpat „din ghearele monstrului", ca să mă servesc de o expresie obişnuită, pe un compatriot de-al meu.

Îşi strânseră mâinile cu căldură, apoi Martens îi rugă să coboare în barcă. Când ajunseră la ţărm, necunoscutul le zise:

— Să-mi daţi voie să vă ofer ospitalitate în coliba mea. Sunteţi probabil foarte curioşi să ştiţi ce caut eu singur, cu malaiezul meu, Bongo, pe insula asta pustie. Vă voi satisface cu plăcere această curiozitate, cu atât mai mult cu cât sper că-mi veţi putea fi chiar de folos, domnule Farrow. Am auzit multe despre dumneata înainte de-a mă refugia aici, căci sunt într-adevăr un fugar, adăugă el cu amărăciune.

— Ca şi noi, răspunse căpitanul zâmbind. Bănuiesc că ai fost nedreptăţit, judecând după chipul dumitale.

— Mulţumesc din suflet pentru aceste cuvinte, domnule căpitan. Sunt nevinovat de ce mi se imputa, deşi în Makassar am fost luat drept un bandit şi un criminal. De două luni trăiesc pe insula aceasta pustie, tot nădăjduind că va găsi ăia dovada nevinovăţiei mele.

În timp ce vorbeau, Martens, care mergea înainte, străbătea o potecă în desiş. Insula era mai mare decât i se păruse lui Farrow şi tovarăşilor săi. După zece minute de drum, ajunseră într-un luminiş mare, unde se afla o colibă drăguţă din bambus.

— Am venit aici cu şase servitori malaiezi, care îmi erau foarte devotaţi, zise iar Martens, şi mi-au ridicat coliba asta, dar cinci dintre ei au dispărut în chip misterios. Nu pot să pricep ce s-au făcut. Bongo, singurul care mi-a mai rămas, susţine că au fost luaţi de un duh rău. Mai că-mi vine şi mie să cred că are dreptate, deşi nu sunt superstiţios din fire.

— Te rog să ne povesteşti în linişte, răspunse Farrow cu seriozitate. Poate că-ţi vom fi de ajutor. A, căsuţa e într-adevăr cât se poate de drăguţă! adăugă el, văzând terasa împodobită cu fiori. Şi zici că malaiezii ţi-au făcut-o?

— Da. Ţineau foarte mult la mine, de aceea nu pot crede că au plecat de bunăvoie. Şi apoi, le-ar fi fost cu neputinţă, deoarece nu aveam aici decât barca cu motor.

— Ar fi fost, de altminteri, o mare îndrăzneală pentru ei, căci de la Makassar până aici sunt peste trei sute de kilometri.

— Şi totuşi am făcut drumul într-o singură noapte, pe o furtună groaznică, răspunse Martens zâmbind. Din asta poţi deduce cât mi-erau de devotaţi bieţii malaiezi. Acum te-aş ruga să asculţi întâmplarea care m-a silit să fug din Makassar şi din pricina căreia sunt considerat un criminal de rând.

— Îmi făcusem în Makassar, împreună cu un compatriot, un birou de export, care mergea binişor. Făceam negoţ mai ales cu răşină, trepan şi copra. Cum spuneam, afacerile mergeau satisfăcător, dar Hess, tovarăşul meu, era o fire neastâmpărată. Pleca uneori în barca noastră cu motor şi lipsea câte o săptămână încheiată. Acum două luni, chiar după ce încasasem o sumă mai mare de bani, îmi făcu o propunere, care la început mi se păru cam ciudată. Zicea să cumpărăm cu banii aceştia câştigaţi dintr-o afacere întâmplătoare, şi de care ne puteam lipsi, un secret de pe urma căruia ne-am putea îmbogăţi repede.

Deoarece aveam absolută încredere în el, m-am învoit, deşi Hess nu prea voia să-mi spună despre ce e vorba. Atâta numai m-a lăsat să înţeleg, că taina s-ar afla pe insula aceasta a Tigrului, pe care mi-a descris-o atât de amănunţit, încât am găsit-o lesne după ce am fugit din oraş şi pentru care motiv m-am şi refugiat aici .

Hess a plecat chiar în seara aceea cu banii, luând cu el şi armele lui, precum şi un fel de desagă, de care nu se despărţea niciodată când pleca la drum. Nu mi-a spus dacă în barca noastră sau cu un alt vas şi asta a fost nenorocirea mea, că a doua zi s-a găsit în port casca lui colonială. După părerea tuturor, Hess căzuse în apă. Cercetările n-ar fi avut nici-un rost, căci fluxul trebuie să-l fi dus de mult trupul în largul mării. Deodată se zvoni că eu mi-aş fi omorât tovarăşul. Poliţia primi o scrisoare anonimă în care se spunea că făptuisem crima pentru a-mi însuşi banii. De unde ştia anonimul despre suma aceea, nu înţeleg nici acum. Bănuiala se întări când a trebuit să declar că banii îi luase Hess cu el. Situaţia mea devenea din zi în zi mai critică şi eram sigur că în cele din urmă voi fi arestat. De aceea, i-am luat pe cei şase malaiezi credincioşi mie şi am fugit. Am pornit cu barca mea cu motor, într-o seară, pe o furtună grozavă. Eu, pe scândură, cum m-aţi văzut astăzi, căci era sportul meu favorit, la care reuşisem să capăt o îndemânare uimitoare. Sunt de două luni aici, dar n-am ajuns încă să cutreier toată insula, mai ales partea de nord a ei.

După ce mi-au făcut coliba pe care o vedeţi, cinci dintre malaiezi au dispărut brusc, ceea ce m-a făcut să-mi pierd cu desăvârşire capul. Ultimul a dispărut săptămâna trecută. Mă bătea uneori gândul dacă n-ar fi mai bine să mă întorc la Makassar şi să mă predau autorităţilor, pe urmă îmi ziceam că poate tot voi reuşi să descopăr taina despre care-mi vorbise Hess. Vrei să mă ajuţi dumneata, domnule căpitan?

— Bucuros, răspunse Farrow. Noi nu ne dăm în lături de la astfel de lucruri şi dacă aş putea să-ţi fac un bine, mi-ar face multă plăcere. În timp ce dumneata povesteai, am şi început să cumpănesc cam ce-ar putea să fie. Eu înclin să cred că tovarăşul dumitale Hess nici n-a fost omorât. Mai mult încă, s-ar putea să fi fost adus chiar aici, pe insulă, şi se află undeva în partea de nord a ei, pe care dumneata n-ai cercetat-o încă. Cu siguranţă că scrisoarea anonimă a pornit de la ticălosul care avea tot interesul să te înlăture din cale. N-ar fi de mirare ca să fie chiar un concurent de-al dumitale. Deocamdată, e vorba să cercetăm partea de nord a insulei. Dacă pădurea e atât de deasă că nu se poate pătrunde în ea, vom încerca să intrăm în desiş prin partea de sud, ancorând vasul pe coastă.

— A, ai dreptate, făcu Martens cu bucurie. Eu n-am avut timp, fiind ocupat cu instalarea, pe urmă, când am văzut cum îmi dispar oamenii unul după altul, m-am zăpăcit de tot. Acum mi-am recăpătat vechea mea energie şi-ţi voi dovedi, domnule căpitan, că ajutorul meu nu e de nesocotit. Astăzi nu mai putem întreprinde nimic, deoarece peste două ceasuri se va întuneca.

— E de-ajuns ca să putem face înconjurul insulei. Părerea mea ar fi să ne servim de barca dumitale. S-ar putea ca partea aceea a insulei să fie locuită şi ar trebui să nu se vadă submarinul.

— Cum să nu, domnule Farrow! Să plecăm imediat, răspunse în grabă Martens. Când am venit acum două luni aici, am ocolit într-o zi insula cu barca şi nu mi-a trebuit mai mult de un ceas pentru asta, deşi barca era bine încărcată, fiindcă a trebuit să iau cu mine o provizie mare de benzină la plecare. Cred că acum nu ne trebuie mai mult de trei sferturi de ceas. Până ne întoarcem noi, Bongo o să ne pregătească masa. Sper că veţi fi oaspeţii mei peste noapte, nu e aşa, domnilor? De asemenea, rog ca ofiţerii submarinului să ia parte la cină.

— Fireşte, domnule Martens. Mal mult încă: avem şi noi musafiri la bord, un prinţ indian cu fiica lui, pe care îi vom târî cu noi, ca să zic aşa. A, dar asta ce-a fost?

Din desişul dinspre nord se auzise un răcnet cum nu mai auzise Farrow până atunci. Avea ceva si omenesc şi de animal în acelaşi timp. Se uită încremenit la tovarăşii săi, care îl priveau şi ei uluiţi. Bănuiau că era ceva suspect la mijloc. Dar Martens râse şi le zise liniştit:

— La început m-am speriat şi eu de ţipătul acesta, pe urmă mi-am dat seama ce trebuie să fie. Probabil că sunt nişte maimuţe pe acolo, căci am zărit odată, pe când mă dusesem în junglă să vânez vreo sălbăticiune, o făptură căţărându-se cu o iuţeală uimitoare în copaci şi pierind apoi în frunziş. Cu puţin timp înainte, auzisem şi eu răcnetul acesta, aşa că mi-am dat imediat seama de unde vine. Trebuie să fie o aşa-zisă „maimuţă urlătoare".În insula mea vor fi fiind multe specii de animale încă necunoscute de naturalişti.

— Hm! Pe cât ştiu, acest soi de maimuţe trăiesc numai in America de Sud, dar s-ar putea să fie şi în regiunea mării Flores exemplare din această specie. Zici că era într-adevăr o maimuţă, domnule Martens?

— Aşa cred, cel puţin. Era o făptură mică, de culoare închisă, care sărea cu mare repeziciune de pe o cracă pe cealaltă. La început am crezut că e un urangutan, fiindcă era mai mare ca o maimuţă obişnuită, dar mi-am dat imediat seama că trupul părea mult mai subţirel.

Farrow clatină din cap îngândurat şi ascultă încordat spre desişul de unde se auzi iar strigătul acela ciudat, de astă dată urmat de alte strigăte la fel, unele mai apropiate, altele mai îndepărtate.

— S-ar putea zice să sunt nişte oameni care îşi răspund ca să se înţeleagă între ei, făcu Farrow foarte mirat.

— Aşa mi s-a părut şi mie la început, până ce am văzut maimuţa. Şi apoi, nu-mi pot închipui ca o făptură omenească să fie în stare să sară cu atâta îndemânare de pe o cracă pe alta. Nici n-am apucat să trag, atât de repede dispăruse. Totuşi, fără să mă laud, sunt un foarte bun ţintaş.

— Ai băgat de seamă dacă făptura pe care o luai drept maimuţă avea păr pe trup?, îl cerceta Farrow cu interes.

Martens îl privi nedumerit, pe urma răspunse:

— Te rog să mă ierţi, căpitane, dar dumneata crezi într-adevăr că putea fi o făptură omenească? Eu sunt sigur că nu. Prea multă sprinteneală şi trupul prea mic pentru un om, deşi ceva prea mare pentru o maimuţă.

— Aşadar, bănuieşti că ar putea fi o nouă specie de maimuţe urlătoare, ca acelea din America de Sud? întrebă Farrow, zâmbind. Eu sunt însă de părere că există posibilitatea să avem de-a face cu un popor de pitici, necunoscut încă, de pildă ca ifisii din ţinuturile Congoului african şi dajacii din Borneo.

— Hm, la asta nu m-am gândit, deşi am auzit şi eu despre aceste popoare de pigmei. Drept e că după mlădierea şi proporţiile corpului..., dar nu, un om nu poate avea atâta sprinteneală în mişcări.

— Dacă a fost deprins din fragedă copilărie, mai mult încă, de generaţii întregi, să trăiască prin copaci, e foarte cu putinţă. De pildă, am auzit nu demult că s-au descoperit în Sumatra astfel de făpturi, care trăiesc prin păduri, şi savanţii nu ştiu încă dacă sunt oameni sau maimuţe. În orice caz, se cere să fim cu băgare de seamă şi să presupunem că avem de-a face cu oameni; s-ar mai putea sa fie o legătură între ei şi dispariţia malaiezilor dumitale, domnule Martens. Par să fie nişte semnale pe care şi le dau intre ei.

Martens părea năucit

— Domnule Farrow, sunt de două luni aici şi ar fi trebuit să văd pe unul din ei mai de aproape.

Şi apoi, ce să aibă cu malaiezii mei?

— Să-ţi spun ceva, domnule Martens, răspunse după câteva momente de gândire căpitanul. Am trecut în ultimii optsprezece ani, şi mal ales de când îl am pe fiul meu cu mine, prin atâtea întâmplări cât nici prin gând nu-i pot trece cuiva. Părerea mea e că malaiezii dumitale trăiesc. Au fost numai luaţi pentru un scop oarecare. Gândul mă duce şi mai departe, dar nu-ţi spun, pentru că ţi s-ar părea fantastic. Acum să plecăm; vreau să caut un loc prielnic, de unde să putem pătrunde mai lesne prin partea de nord în insulă.

Martens clătină capul îngândurat

— Domnule căpitan, multe am auzit eu despre dumneata şi nu m-aş mira ca presupunerile dumitale să se adeverească. Mai mult însă, sunt aproape sigur că-l vei găsi pe Hess teafăr şi-l vei salva din ghearele acelora care îl ţin prizonier.

— Eu nu sunt aşa de sigur ca dumneata, domnule Martens. Dacă poporul acesta de băştinaşi, care trăiesc prin copaci ca maimuţele, au aceleaşi obiceiuri ca locuitorii insulei Salomon, Hess e pierdut, răspunse foarte grav Farrow.

— A, vrei să spui că aceia sunt vânători de capete şi mâncători de oameni, în cazul acesta, ai dreptate, nu mai e nici-o speranţă pentru sărmanul meu tovarăş. Eu rămân totuşi la ideea mea. Cred că nu sunt oameni, ci maimuţe. Un om nu poate să urce cu atâta iuţeală în copaci.

— Poate că mai târziu vei fi mulţumit să avem de-a face cu nişte băştinaşi decât cu alţii, răspunse Farrow zâmbind. Acum să nu mai pierdem vremea şi să ocolim insula cât mai e lumină, ca să putem fi îndărăt când se va înnopta.

— Bine, plecăm imediat. Să dau mai întâi ordine pentru cină lui Bongo. Câţi veţi fi cu toţii, domnule căpitan?

— În afară de cei pe care îl vezi aici, vor mai veni Brun, doctorul Bertram, Hagen, prinţul Ghasna şi Sanja, fiica lui, răspunse Farrow.

— Un moment, vă rog, şi sunt gata.

Martens îl chemă pe malaiez şi-i porunci să pregătească masa pentru nouă persoane, apoi îşi conduse musafirii pe poteca îngustă care ducea pe coasta de răsărit. Trecură cu barca pe lângă submarin, şi Farrow îi strigă secundului, care luase comanda în lipsa lui, să fie gata peste un ceas, când se va întoarce să-l ia la Martens, unde erau poftiţi cu toţii la masă. După câteva minute, barca uşoară cu motor ieşi din golf şi se îndreptă spre coasta de vest a insulei.

Farrow îl ruga pe Martens sa meargă mai încet, ca să poată observa mai bine desişul care împrejmuia insula. Mai pretutindeni era o plajă lată de zece până la douăzeci de metri, pe urmă începea zidul de nepătruns de verdeaţa. Ochii ageri ai lui Farrow şi ai tovarăşilor săi, deprinşi cu astfel de lucruri, zăreau pe alocuri câte o mică rarişte, pe unde nu era greu de pătruns în desiş. Nu era însă acum timpul de făcut cercetări, deoarece trebuiau să arunce mai întâi o ochire generală asupra întregului cuprins al insulei.

Ocoleau acum partea de nord. Farrow, care până acum privise nepăsător, se ridică deodată în picioare şi-şi îndreptă trupul. George ştia că gestul însemna că în tatăl său se trezise un viu interes pentru cele ce vedea. De aceea, începu să se uite şi ei cu încordare spre desiş.

În două rânduri, Farrow făcu o mişcare cu capul, ceea ce îi determină şi pe ceilalţi să-l urmărească privirea. Văzură şi ei nişte rarişti în desiş, de unde porneau poteci bătătorite. Erau însă atât de puţin vizibile, încât Martens nici nu le băgă în seamă. Căpitanul nu-i pomeni nimic de ele, nici după ce se întoarseră la submarin, ca să-l ia şi pe ceilalţi pe insulă.

— Domnule Martens, îi zise el încet, în timp ce Sanja cobora în barcă, mi se pare că tot eu am avut dreptate. Nu sunt maimuţe, ci oameni.

Martens îi privi uluit şi vru să spună ceva, dar el îl opri cu un gest şi începu să discute cu tânăra prinţesă în limba indiană. Când însa barca trase la mal, tăcu brusc şi rămase pe gânduri. George înţelese că-l ameninţa iar o mare primejdie.

În timp ce înaintau pe poteca spre luminiş, căpitanul Îi şopti lui Martens:

— Să sperăm că-l vom mai găsi pe Bongo unde l-am lăsat, deşi nu prea cred. Pare-mi-se că ţipetele, pe care dumneata le luai drept ale maimuţelor, au o însemnătate foarte primejdioasă pentru noi. S-ar putea însă ca tocmai ele să ne prilejuiască descoperirea tainei care ne înconjoară.

Martens clătina capul în tăcere, căci ajunseră în luminişul unde se afla coliba. Pe vatră ardea focul şi o căldare în care fierbea nişte peşte răspândea un miros plăcut în colibă. Dar Bongo nu se afla acolo şi nici nu veni la repetatele chemări ale stăpânului său.

— Vezi, tocmai de asta mă temeam eu, zise Farrow. Acum însă încep să sper că-l vom găsi pe Hess al dumitale în viaţă. A, începe să se întunece!

— Ştii ce, domnule căpitan, parcă mi s-a făcut frică să mai rămân pe insulă. N-ar fi mai bine să ne petrecem noaptea pe submarinul dumitale? Mai ales pentru domnişoara e prea primejdios pe insulă.

— Se înţelege că nu putem rămâne peste noapte aici, răspunse Farrow, deşi tare-aş fi vrut să văd şi eu cum au reuşit omuleţii aceia să biruie o matahală ca malaiezul dumitale.

— Tot aşa de voinici erau şi ceilalţi malaiezi. Mă miră foarte mult şi faptul că nu se vede pe-aici nici-o urmă de luptă.

Căpitanul aprinse lampa de buzunar şi cercetă cu băgare de seamă locul din jurul colibei. George făcu acelaşi lucru, dar, împins de curiozitate, se afundă din ce în ce mai adânc pe potecă. Găsi într-adevăr nişte urme micuţe, care se continuau prin iarba înaltă până la desiş. Văzu aici copaci mai

răriţi într-un loc. Intră în desiş şi rămase o clipă uimit. Pe o bucăţică de loc se vedeau întipărite urmele mai multor paşi mititei, ca de copil de zece-doisprezece ani. Aşadar, tatăl său avusese dreptate. În pădure trăiau într-adevăr pitici, care se căţărau pe copaci ca şi maimuţele.

Va avea el oare norocul să vadă la faţă vreuna din făpturile acestea ciudate? Sau, mai mult încă, va putea descoperi ascunzătoarea lor? Şi ce-ar fi să izbutească să-l scape pe malaiezi, până a nu apuca să-l ucidă ei? Gândul acesta îl făcea să grăbească pasul, căutând în acelaşi timp să nu facă zgomot, ca să nu-l simtă piticii.

Nu mai auzi exclamaţia tatălui său, care se aplecase lângă foc şi ridicase de jos un obiect mititel.

— Să ne întoarcem imediat pe submarin, zise căpitanul îngrijorat. Asta trebuie să fie un vârf de săgeată; văd că e mânjit cu un lichid gălbui, probabil otravă. E arma de care se slujesc popoarele primitive. Să plecăm repede, altminteri s-ar putea să ne pomenim cu astfel de săgeţi plouând din copaci peste noi. Insula nu se poate vizita decât în cursul zilei, după cum văd eu. Dar George unde e? strigă el, privind speriat în jurul său.

— L-am văzut îndreptându-se spre partea de nord a desişului; cerceta aplecat spre pământ cu lampa de buzunar.

— Iar a pornit-o singur de capul lui, făcu Farrow, necăjit şi îngrijorat. Nici nu bănuieşte ce primejdie îl pândeşte. A , ia auziţi! Cu siguranţa că l-au văzut.

Din desişul apropiat răsunară iar strigătele acelea ciudate. Acum se ştia hotărât că nu erau maimuţe, ci oameni, şi deşi erau atât de mici, aveau arme foarte primejdioase, de care ştiau să se servească la timp.

De-abia o putu reţine puţin pe Sanja, care voia s-alerge în desiş, după dragul ei George. Farrow

căuta s-o liniştească, deşi sufletul îi era cuprins de o mare teamă pentru soarta fiului său.

— Acum nu putem întreprinde nimic, zise el. Trebuie s-aşteptăm până mâine dimineaţă. Numai la lumina zilei am putea încerca să pătrundem în desiş şi să avem posibilitatea să-l vedem pe pigmei. Dacă am încerca s-o facem acum, ne-am expune unor săgeţi otrăvite, curgând ca grindina peste capetele noastre, înainte de a avea noi vreme să-l simţim. Îndepărtaţi-vă de foc, să nu fim văzuţi. Cu toate că era un sacrificiu ceea ce făcea, Farrow ieşi cel dintâi din luminiş. Ceilalţi îl urmară în tăcere. Înţelegeau ce se petrecea în sufletul tovarăşului lor, dar îşi dădeau şi ei seama că pentru moment nu era nimic de făcut. Chiar şi aşa, acum la ieşirea din insulă, drumul era destul de primejdios, căci nu se putea şti dacă piticii nu stau cocoţaţi în vârfurile copacilor şi-i pândesc ca să-l împroaşte cu săgeţi otrăvite.

Farrow nu cuteza să aprindă lampa de buzunar şi le dăduse şi celorlalţi în grijă să se ferească de o nesocotinţa ca asta. Păşeau unul în urma altuia pe poteca îngustă, prin bezna desişului, atingându-se mereu cu mâna, ca să nu se răzleţească.

În faţă mergea căpitanul şi după el Sanja, care plângea înăbuşit. Petre încheia coloana; îl bătea gândul să se întoarcă şi să-l caute el singur pe George. Deşi ar fi făcut-o bucuros, nu putea totuşi călca ordinul stăpânului său şi îşi dădea seama că tot n-ar fi folosit la nimic; se expunea doar riscului de a fi nimerit de vreo săgeată de-a piticilor, fără a-l putea ajuta pe dragul lui George.

Căpitanul Farrow grăbi instinctiv pasul, când se auziră iar, foarte aproape de ei, glasurile acelea ciudate. Probabil că văzuseră luminişul din faţa colibei pustiu şi se luaseră după fugari. În pădure era întuneric beznă şi trebuie să fi avut nişte ochi de pisică pentru a se putea orienta atât de bine.

— În pas gimnastic! comandă căpitanul, cu glas înăbuşit.

Din fericire, convoiul ajunsese aproape de coasta de răsărit. Numai câteva minute îi mai despărţeau de golf. Săriră repede în barcă, apoi Petre o împinse cu putere de la mal. Era şi timpul, căci îndată ce ajunseră la submarin, din desişul de pe mal se auziră ţipetele acelea ciudate. Farrow se temea chiar să nu fie ajunşi de săgeţile piticilor, în vreme ce se vor urca în turn. Probabil însă că, deşi îi vedeau foarte bine prin întuneric, li se făcuse frică de această namilă necunoscută de ei, fiindcă nu cutezară să se slujească de primejdioasele lor arme.

Căpitanul puse să se îndrepte vasul spre mijlocul golfului, unde era sigur că nu-i vor putea ajunge săgeţile. Când echipajul află de dispariţia lui George, se iscă o mare agitaţie printre marinari. În cele din urmă, înţeleseră şi ei că nu se putea întreprinde nimic pe întuneric.

În cabina comandantului se ţinu de asemenea sfat: ce era de făcut? Părerea lui Farrow era că piticii nu-şi aveau un loc statornic, ci, întocmai ca şi maimuţele, trăiau prin copaci, când ici, când colo, de aceea era şi mai grea salvarea lui George şi a celor şase malaiezi. Deşi căpitanul nu-şi exprima pe faţă teama din pricina Sanjei, toţi înţelegeau din grija lui că piticii aceştia sunt poate mâncători de oameni. Carnivori în orice caz, dovadă armele lor, de care se slujeau să ucidă animale.

Ideea că George va avea tragica soartă de-a fi mâncat de pitici îi făcu pe toţi să se înfioare. Pe căpitan nu-l mai răbda locul şi ieşi din cabină.

— Să ne ducem în partea de nord a insulei şi îndată ce se va lumina de ziuă să intrăm în desiş; poate că tot vom reuşi să-l salvăm pe George, propuse el.

— Speranţa să n-o pierdem în nici un caz, exclamă Rindow. Nu se poate, nu trebuie ca George al nostru să piară într-un chip atât de grozav, domnule căpitan...

Farrow îi aruncă o privire de recunoştinţă, apoi se urcară amândoi în turn. Încet şi cu multă băgare de seamă, submarinul ocoli insula. Se opri în imediata apropiere a ţărmului de nord. Hotărâră să se formeze o trupă puternică, bine înarmată, care să ia cu sine şi grenade cu gaze fabricate de prinţul Ghasna, apoi să pornească pe uscat, imediat ce se vor ivi zorile.

Deşi mai era mult până atunci, căpitanul dădu ordinul de odihnă, dar nimeni nu se gând să doarmă. Soarta lui George ii îngrijora pe toţi. Se aflase el, ce e drept, de multe ori în situaţii primejdioase, dar piticii aceştia care trăiau prin copaci mai rău ca fiarele sălbatice, îi puneau pe gânduri.

.....
.....

George grăbise pasul. Urmele acelea micuţe erau acum tot mai dese şi adânc întipărite în pământ, ceea ce dovedea că piticii duceau cu ei o povară foarte grea pentru puterile lor.

Aşadar, îl atacaseră pe Bongo în luminiş şi-l luaseră cu ei. Cu siguranţă ca va da în curând de sălaşul lor. Poate că va reuşi totuşi să-l salveze pe malaiez, care se va fi aflând în mare primejdie.

Deodată, tânărul se opri în loc, aprinse brusc lampa de buzunar şi sări în lături. Deasupra capului său se auziră ţipetele acelea ciudate; aşadar, îl simţiseră. Dacă putuseră ei birui namila aceea de malaiez, cu siguranţă că nici el nu va putea scăpa din ghearele lor. Smuci revolverul de la brâu, trecu lampa în mâna stângă şi ascultă cu încordare. În juru-i, totul foşnea. Auzise şi până acum foşnetul acela, ceva mai slab, însă, dar îl atribuia vietăţilor pădurii, care noaptea se trezesc la viaţă.

Dar acum i se părea că moartea îl pândeşte din toate părţile. Nicicând nu simţise aerul acela umed al Tropicelor atât de apăsător. Respira cu anevoie,

inima bătea să-l spargă pieptul, o sudoare rece îi scălda tot trupul.

Auzi desluşit un foşnet mai tare lângă el, ba nu, părea să vină de deasupra capului. Îşi aminti că piticii se căţărau ca maimuţele pe copaci. George făcu un pas îndărăt, dar tresări înfiorat, căci se izbise de cineva care se afla în spatele său.

Se auzi un strigăt melodios, pe urmă tânărul simţi o înţepătură în mâna dreapta şi în acelaşi timp, se stârni o mişcare în jurul său. Pădurea întreagă se trezise parcă la viaţă, nişte glasuri răsunară aproape, iar altele ceva mai departe... şi înţelese că fusese împresurat de pitici.

Repede ca fulgerul făcu lumină şi ridică revolverul. Mai bine zis, vru să-l ridice, dar mâna îi păru deodată grea ca plumbul. Raza de lumină căzu pe un grup de pitici care îl înconjurau ca un roi din toate părţile.

ÎI cuprinse deodată o spaimă grozavă. De ce nu mai putea mişca braţul drept? Şi ce să fie furnicătura aceea din tot trupul? Degetele mâinii stângi se desprinseră de la sine şi lampa se rostogoli la pământ. Nu mai simţi nici-o părticică a corpului şi-i veni ameţeală. Înţelese cu groază că înţepătura fusese otrăvită... vru să ţipe, dar... îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi veni în simţiri, se minună că mai era în viaţă. Ultimul lui gând fusese că-l otrăviseră piticii. Dar cum se făcea atunci că revenise la viaţă? Oare otrava avea putere numai să te ameţească? De ce nu-l omorâseră piticii? Încercă să facă o mişcare şi băgă de seamă că era legat.

Mintea i se limpezea din ce în ce şi se simţi purtat pe braţe. Aşadar leşinul lui nu ţinuse mult. În jurul şi deasupra capului său pădurea răsuna de ţipetele piticilor...

Se pomeni deodată într-o rarişte. Luna lumina ca ziua. Spre marea lui mirare, văzu la capătul rariştii o colibă de bambu. Deci mai locuia aici şi un alb, care trebuie să se fi aflat înaintea lui

Martens pe insulă. Gândul acesta îi trecu ca fulgerul prin minte. Faptul că piticii ascultau de el era cea mai bună dovadă.

Când fu la vreo zece metri de colibă, un om înalt şi uscăţiv îi ieşi în întâmpinare. Era un european îmbrăcat în haine coloniale. Într-o limbă pe care George n-o înţelegea, le spuse ceva piticilor, care îi răspunseră îndată printr-un fel de ciripit.

Îl aşezară pe tânăr jos la picioarele europeanului.

Expresia feţei lui dovedea energie şi inteligenţă, dar ochii îi luceau într-un chip ciudat Pe buzele individului flutura un zâmbet enigmatic şi crud în acelaşi timp.

— Ia te uită, făcu el în englezeşte, după cum văd am avut noroc pe ziua de azi. Micii mei prieteni mi-au adus două noi puteri într-un interval atât de scurt Trebuie să ştii, tinere, că piticii lasă să treacă o săptămână la mijloc până să-mi vină cu alt ajutor. Dar fiindcă ai încălcat singur ţinutul nostru, se schimbă lucrurile. Aş vrea să-mi spui şi mie cum ai ajuns aici.

Instinctiv, George înţelese că nu trebuia să pomenească de tovarăşii săi. De aceea răspunse cu un glas care părea încă speriat:

— Corabia noastră a căzut pradă ciclonului şi eu de-abia am putut scăpa într-o barcă. Valurile m-au aruncat pe ţărm şi am pornit pe o potecă prin pădure, sperând să găsesc vreun adăpost omenesc.

— Speranţa nu te-a înşelat, numai că a ieşit altfel decât credeai. Acum însă vreau să-ţi fac o propunere. Aş avea ceva de lucru pentru dumneata, deşi e o muncă foarte grea şi primejdioasă. Drept e că mai mult de un an n-o să ţină, dar pe urmă vei primi de la mine o răsplată pe care n-ai putea-o câştiga nicăieri într-un interval atât de scurt. Piticii nu vor să se îndeletnicească singuri cu munca asta, din pricina superstiţiei, pe care mi-e cu neputinţă

să le-o înfrâng. Mai am aici un european şi şase malaiezi. Ei, ce zici, te învoieşti?

— Ar trebui mai întâi să ştiu despre ce muncă e vorba, răspunse George. Şi-apoi, ce mi se poate întâmpla dacă refuz?

— Munca constă în aceea că vei scormoni pământul insulei împreună cu ceilalţi, care s-au învoit numaidecât Trebuie să ştii, tinere, că eu caut o comoara, care e îngropată undeva pe aici, şi al cărei loc nu-l cunosc. Dacă nu primeşti propunerea mea... îţi atrag de la început atenţia că piticii aceştia au prostul obicei să mănânce carne de om. Dacă preferi să fii mâncat de ei, eu n-am nimic împotrivă. De altfel, mai au şi alt obicei urât îşi chinuiesc îngrozitor prizonierii înainte de a-i omorî, din motive religioase, pare-mi-se. Cred însă că vei primi mai bucuros propunerea pe care ţi-o fac, cu atât mai mult cu cât s-ar putea ca să găsim comoara în mai puţin de un an. Ei, ce zici?

Lui George nu-i trebuia timp de gândire, fiindcă n-avea defel poftă să fie mâncat de pitici. Şi-apoi, ştia bine că tatăl şi prietenii săi vor porni chiar de a doua zi în căutarea lui. Cu armele pe care le aveau, nu se temeau ei de pitici. De aceea, răspunse imediat

— Fireşte că primesc mai bine să muncesc.

— Nici nu mă aşteptam altfel, zise străinul zâmbind. Cum te cheamă pe dumneata?

— George Rindow.

Tânărul se feri să-şi spună numele adevărat. Ştiind că acela de Farrow era bine cunoscut în toată lumea.

— A, aşa! Îmi pare bine de cunoştinţă, făcu necunoscutul zâmbind mulţumit Eu mă numesc doctor Mors, ţine minte. Şi încă un lucru: vei dormi la un loc cu celălalt alb, un domn Hess. Atât în coliba dumneavoastră, cât şi în timpul lucrului sunteţi supravegheaţi de micii mei prieteni, aşa că nici să nu te gândeşti să fugi. Săgeţile lor otrăvite îşi fac repede efectul. Şi apoi, la cea dintâi

încercare, te predau lor, să facă ei ce-or vrea cu dumneata. Fii sigur că au să se bucure grozav. Nădăjduiesc însă că vei fi cuminte şi nu o să te arunci de bunăvoie în gura lupului, cum s-ar zice. Armele acestea minunate o să ţi le păstrez eu până la plecare, ca să nu-ţi vină în gând să faci vreo prostie.

La un ordin scurt al doctorului Mors, piticul îl dezlegă repede pe prizonier, care se sculă încet de jos şi-şi întinse mădularele, ca să şi le dezmorţească. Se uită acum mai atent la necunoscut şi văzu pe chipul lui întipărită o sălbăticie de neînchipuit

— Aşa, zise doctorul. Du-te să-ţi arate piticii noua dumitale locuinţă, pe care sper că o vei părăsi mai curând decât credem amândoi. Te poţi împrieteni în vremea asta cu domnul Hess. E adus de mine din Makassar. Se mai află încă un alb pe insulă, care a venit aici cu malaiezii. Săptămâna viitoare trimit şi după el. Caută să dormi niţel, munca despre care ţi-am vorbit nu e defel uşoară.

Se întoarse brusc şi intră în colibă. George îl urmă pe pitici, care-i făceau semn şi intrară în desiş. La vreo cincizeci de metri de luminiş se afla încă unul, unde văzu două colibe, una mare şi alta mai mică. În jurul acesteia se aşezară opt pitici de pază. Era cu neputinţă să fugă.

Când George păşi în colibă, auzi un glas somnoros mormăind:

— Cee?

Tânărul înţelese că era presupusul mort din Makassar şi răspunse în limba germana:

— Un nou tovarăş de captivitate, care vine cu gând să te scape, domnule Hess.

O clipă domni o linişte adâncă, apoi se auzi o mobilă împinsă cu putere la o parte şi o flacără pâlpâi prin întuneric. Hess trăsese un chibrit şi aprinsese lumânarea de pe masă. Urmă o lungă explicaţie din care Hess află ce se petrecuse de două luni încoace de când se afla pe insulă. Bietul

om nu mai putea de bucurie când auzi că va fi în curând eliberat de căpitanul Farrow şi tovarăşii săi. Hess îi povesti tânărului taina comorii. Cumpărase planul de la un om din Makassar, dar doctorul Mors, care auzise convorbirea lor, îl ademenise pe insulă şi i-o luase cu de-a sila. Mors mai fusese şi în alte dăţi aici, când avusese prilejul să scape de la moarte pe căpetenia piticilor, care fusese muşcată de un şarpe veninos. De aici, respectul şi recunoştinţa acestui popor de pigmei.

George îşi aduse în cele din urmă aminte de faptul că ar fi bine să se odihnească puţin, deoarece munca pe care avea s-o îndeplinească a doua zi era foarte istovitoare. Hess îi mai spuse că, în afară de asta, primejdiile pândeau la tot pasul, din pricina şerpilor veninoşi care mişună prin desişul pădurii.

În colibă se mai afla pregătit încă un culcuş, căci Mors se aştepta ca piticii să-l aducă în curând şi pe Martens. George adormi repede, cu speranţa că a doua zi va fi eliberat de ai săi.

III.
ŞIRETENIA DOCTORULUI MORS

DIS-DE-DIMINEAŢĂ FURĂ TRZIŢI de glasul tăios al doctorului. Acesta se uită zâmbind la George şi-i zise:

— Mă bucur că am în faţa mea pe fiul viteazului căpitan Farrow, despre ale cărui isprăvi am auzit foarte multe. Cu atât mai repede va merge deci treaba. Da, da, tinere, piticii mei mi-au dat de veste încă de azi noapte că pe malul de nord al insulei a apărut ”Dox”-ul dumneavoastră. Am înţeles atunci imediat ce s-a petrecut. Tatăl dumitale, cu care am şi vorbit şi-a dat desigur seama că nu e nimic de făcut. I-am spus că dacă face vreo încercare să acosteze pe ţărm, te dau pe mâna piticilor să facă ei ce-or vrea cu dumneata. Şi chiar dacă ar reuşi să pătrundă cu vreo câţiva oameni în insulă, până s-ajungă ei aici, vei fi dispărut de mult cu piticii mei

prin desişul pădurii şi tot n-au să te găsească. A înţeles imediat că am dreptate şi a renunţat, urându-mi totodată să sfârşim cât mai repede ceea ce avem de făcut. Aşadar, pune-te serios pe lucru!

Unul din malaiezi veni să le-aducă ceai şi peşte prăjit George era buimăcit, parcă l-ar fi izbit cineva cu o măciucă în cap. Toate speranţele lui se irosiseră şi îşi dădea seama că ameninţarea lui Mors nu era o vorbă goală.

Pe de altă parte, îşi zicea că e cu neputinţă ca tatăl său să se lase intimidat de ameninţările doctorului. Şi dacă nu ştia de puterea grozavă a săgeţilor, îl punea pe el în mare primejdie. De i-ar putea da de veste prin cineva!

George privi prin uşa întredeschisă şi-l văzu pe doctor dând cu glas aspru poruncii malaiezilor de afară. L-ar putea deci vedea dacă ar vrea să vină în colibă. Aşa că îi şopti acestuia în limba lui, pe care o învăţase destul de binişor

— Cum te cheamă pe tine?

— Muta, Tuan, răspunse el.

— Bine. Ascultă, Muta. Tovarăşi mei se află la ţărm pe un vapor care poate merge şi pe sub apă. Ai putea tu să scapi de sub supravegherea piticilor?

— Dacă aş şti că am unde să rămân, atunci nu mi-ar fi greu, Tuan.

— Tuanul care conduce vaporul este tatăl meu. Caută s-ajungi până la el, spune-i ce se petrece aici pe insulă şi n-o să te căieşti. Nu uita nici de săgeţile otrăvite, care sunt foarte primejdioase şi nici că voi fi dat pe seama piticilor, dacă ar încerca să mă ia cu de-a sila. Aici nu ne poate ajuta decât şiretlicul, înţelegi?

— Da, Tuan. Voi vorbi cu Tuanul de pe vapor şi-l voi aduce într-ascuns încoace. Ştiu eu cum să scap de sub ochii piticilor. Peste o zi le voi spune Tuanilor ce e de făcut.

Se întoarse repede şi ieşi pe uşă, căci îl zărise pe doctorul Mors îndreptându-se spre colibă.

George îl văzu pe Mors punând întrebări cu glas răstit malaiezului. Dar acesta dădu de câteva ori din umeri, ca şi când nu l-ar fi înţeles.

— Domnule Farrow, zise doctorul venind la George, mi se pare că umbli cu gânduri de fugă; mai mult chiar, sunt convins că ai încercat să-l ademeneşti pe malaiez să-ţi înlesnească fuga. Dacă Muta dispare astăzi, ştiu sigur că l-ai trimis la tatăl dumitale. În acelaşi moment, te dau pe mâna piticilor, să ştii. Vezi de-i spune lui Muta ce are de făcut.

George îşi muşcă buzele de necaz, dar se prefăcu foarte mirat când răspunse:

— Nu înţeleg ce vrei să spui, doctore. Îl întrebasem pe malaiez ce am de făcut în privinţa lucrului care mă aşteaptă. Fiindcă, vezi dumneata, e în interesul meu să se isprăvească mai curând cu găsirea comorii. De aceea n-ar fi rău, domnule doctor, să-mi dai ceva amănunte despre ea. Poate că am scurta mult din timp dacă aş şti mai precis ce e cu comoara asta şi n-ar fi nevoie să scormonim toată insula ca s-o găsim.

Doctorul Mors se uită uluit la el, apoi răspunse, codindu-se:

— Hm... s-ar putea să ai dreptate. Până acum, după o scurtă examinare a planului, am socotit că această comoară se găseşte la capătul acesta al insulei şi am făcu aici săpăturile. Te pomeneşti că dumneata ai putea descoperi mai repede ţinta.

Tânărul îi aruncă o privire întrebătoare lui Hess şi, văzând că acesta încuviinţează din cap, zise:

— Spuneai adineauri, domnule doctor, că ţi-ai aruncat numai în treacăt ochii pe plan. Unde sunt documentele?

Mors păru cam încurcat apoi răspunse:

— Probabil că aţi stat azi noapte de vorbă despre chestia care ne preocupă, aşa că ştii cum stau lucrurile. Fostul meu tovarăş, Cruwe, care la început avea pretenţii asupra comorii, s-a lăsat păgubaş şi s-a întors la Makassar, unde a vândut

planul d-lui Hess. Din păcate, eu nu sunt omul care să întrebuinţeze mijloace drastice, altminteri aş fi aflat de la Hess dacă Cruwe i-a dat şi alte lămuriri mai precise odată cu planurile. Totuşi cred că pentru explicaţia desenului există si o cheie verbală. Poate că izbuteşti dumneata, domnule Farrow, să o ghiceşti, de aceea o să-ţi arăt planurile. Stai, te rog, aici. Dumneata, domnule Hess, poftim la lucru. Ştii că eşti însărcinat cu munca preliminară, cea mai grea de altfel şi cea mai primejdioasă, de care ai putea fi scutit dacă mi-ai explica cheia planului.

George clătină din cap îngândurat. Curios om mai era şi doctorul Mors. Susţinea că nu e în stare de mijloace drastice şi totuşi îl punea pe Hess la munci grele şi primejdioase pentru a-l sili să-l divulge cheia planului pe care bănuia că acesta o cunoaşte. Se uită lung după tovarăşul său de suferinţe. Hess făcea impresia unui om energic şi tenace. Nu era exclus ca el să cunoască într-adevăr cheia în urma căreia s-ar fi găsit repede comoara. Prefera însă să muncească din greu un an întreg şi să fie expus la cele mai mari primejdii decât să se trădeze.

În sfârşit... Pentru George, principalul era să câştige timp. Ştia prea bine că tatăl său va întrebuinţa toate mijloacele ca să-l scoată de acolo, fie ce-o fi. Aştepta acum cu încordare să vadă planurile pe care i le va aduce acest ciudat doctor Mors.

Răbdarea nu-i fu pusă la grea încercare, căci doctorul se întoarse foarte curând cu un plic mare pe care-l puse pe masa primitivă din mijlocul colibei. Scoase din el o hartă şi o întinse în faţa lui George.

— Vezi şi dumneata, domnule Farrow, dacă poţi înţelege ceva din documentul acesta, care pare să fie foarte vechi. Dacă izbuteşti, m-ai scuti de multă osteneală şi ai avea şi dumneata o parte mai mare din comoară, îţi dau timp până la prânz să studiezi

documentul, vei fi însă supravegheat mereu de pitici şi te rog să iei in seamă ce-ţi spun. Aşadar, cu cât vei reuşi mai curând să dezlegi taina, cu atât vel scăpa mai repede de munca istovitoare care te aşteaptă. Încordează-ţi mintea ca să-ţi scuteşti corpul.

Doctorul înclină uşor capul, apoi ieşi din colibă. George îl văzu vorbind stăruitor cu vreo câţiva pitici care se aflau în luminiş, probabil ca să nu-l slăbească pe el din ochi.

Aşadar, fuga era exclusă. Trebuia deci, în propriul său interes, să se cufunde în studiul hărţii pe care i-o adusese doctorul şi la care se pricepea foarte bine, deoarece de mic copii privea ceasuri întregi hărţile, urmărind călătoriile tatălui său.

Se uită lung la bucata de pergament care reprezenta ţinuturile mării Flores unde se afla acum. Văzu insula desenată mai desluşit, deci aici trebuia să fie comoara, dacă va fi existând într-adevăr. Sus, în colţul din dreapta al hărţii, într-un mic pătrat, erau reproduse iar contururile acestei insule din arhipelagul Insulelor Tigrului. După aspectul documentului, acesta trebuie să fi fost de cel puţin două sute de ani. Dar de unde putea atunci să cunoască desenatorul atât de exact latitudinea şi longitudinea?

George înţelese imediat că harta data din timpurile moderne şi se întrebuinţase dinadins un pergament ca să se creadă că e vorba de vreo comoară veche, pe care vreun pirat o îngropase acolo cu veacuri în urmă.

Dar ce taină se va fi ascunzând aici în pământ? Era poate vreo pradă din timpul războiului mondial, care fusese ascunsă acolo. În ţinuturile acestea nu putea fi vorba decât de o pradă luată de la englezi, căci prin marea Flores adusese „Dox”-ul în ultimul an al războiului mari pagube flotei engleze. Scufundase el singur aproape o sută de mii de tone. Era deci foarte lesne ca vreun om mai

isteţ să fi adus pe insulă bogăţiile găsite pe aceste vase.

Ideea prindea din ce în ce mai mult contur în mintea lui George, în vreme ce cerceta harta. În acelaşi timp băgă de seamă că în pătratul din colţ, unde era reproducerea în mic a desenului, se afla o cruciuliţă pusă acolo fără nici-un rost

De la început mijise în capul lui gândul că harta era făcută astfel ca să inducă în eroare pe cineva care nu cunoştea însemnătatea ei. Acelaşi lucru îl vedea şi doctorul Mors, căci nu degeaba susţinea el că Hess cunoaşte cheia şi punea la munci grele pentru a-i sili să i-o spună.

Iarăşi examină tânărul cu atenţie harta. Ce rost aveau desenul acela mic şi cruciuliţa din colţul lui? Era într-adevăr de mirare că Mors, care părea un om atât de inteligent, nu observase amănuntul acesta. George îşi aminti de privirea ciudată a doctorului. Ochii lui aveau o sclipire neobişnuită, o lucire care rezultă numai dintr-o supraexcitare a creierului şi tânărul găsi dezlegarea întregii probleme. Doctorul Mors avea mintea zdruncinată, altminteri nu se putea explica atitudinea lui. De aceea, privirea aceea ciudată, şi scăparea din vedere a amănuntelor din care reieşea lămurit că harta fusese făcută în vremuri mai noi şi desenată dinadins astfel.

George ştia din citite că popoarele primitive îi respectă pe nebuni şi nu s-ar atinge de ei pentru nimic în lume. Aşa trebuia să fie şi aici cazul. Numai aşa se explica supunerea piticilor faţă de el, cu atât mai mult cu cât Mors le scăpase de la moarte căpetenia muşcată de şarpe. Ştia că nu l-ar părăsi de bunăvoie; mai mult, l-ar apăra până în ultimul moment.

Totuşi, George se îndoia că doctorul, cu toată nebunia lui, ar lăsa s-ajungă lucrurile până acolo. Fireşte că tânărul trebuia să fie cu mare băgare de seamă şi pentru moment nu găsea nici-un mijloc

de scăpare, fără să se expună la prea mari primejdii.

Da, dar mai avea tot timpul până la amiază să făurească vreun plan. Bănuia că Mors pusese să se caute comoara în loc greşit şi lucrul putea să ţină un an întreg, dacă nu şi mai mult, căci va vrea să scormonească toată insula. Cum ar putea el însă să intre în legătură cu tatăl său şi tovarăşii lui? Avea totuşi mângâierea că Mors le spusese că trăieşte, ceea ce era pentru căpitan şi Sanja o uşurare.

Şi? Avea el vreo posibilitate să se pună în legătură cu ei fără să trezească bănuiala doctorului? Prin malaiezi era exclus, căci nebunul ar fi fost în stare să-şi pună în practică ameninţarea şi să-l predea piticilor ca să facă cu el ce-or pofti, aşa cum zicea. Ce însemna asta, ştia el, George, foarte bine. Deocamdată, doctorul era stăpân pe situaţie şi ar fi fost în stare să se servească de avantajul pe care-l avea.

George tresări din gândurile sale când îl văzu pe doctor intrând pe neaşteptate în colibă.

— Ei, tinere, ai descoperit ceva? îl întrebă el. Nu eşti şi dumneata de părere că comoara se află în partea de nord a insulei?

— Până acum aşa se pare, răspunse el. Te-aş ruga să-mi mai laşi timp să studiez harta mai bine. Nu fiindcă m-aş sfii de muncă, dar cred că aduc mai mult folos aşa, decât săpând o bucăţică de pământ

— Desigur, prietene; studiază mai departe harta! încuviinţă doctorul. Am mari speranţe că dumneata vei reuşi să descoperi locul unde e îngropată comoara. Ar fi, de altfel, în interesul nostru, al tuturora, fiindcă, drept să-ţi spun, nu-mi face nici mie cine ştie ce plăcere să fac aici pe directorul de închisoare. Acum mă duc să-l controlez puţin pe tovarăşii dumitale de lucru. Dumneata rămâi aici; îndată ce-ai încerca să ieşi din colibă, piticii ar crede că vrei să fugi şi ai păţi-o rău de tot. Ne vedem iar la prânz.

George aflase acum taina şi nu mai avea nevoie să studieze harta. Se mira numai cum doctorul, cu inteligenţa lui, nu o descoperise încă, deşi era cât se poate de uşor. Să fi fost însă mai greu decât credea el? Oare uşurinţa asta aparentă era numai o cursă? La drept vorbind, ar fi trebuit să-l preocupe acum mai mult căutarea unui mijloc de scăpare decât comoara, dar se mai uită o dată cu atenţie încordată pe hartă. Spre norocul său, căci doctorul intrase pe nesimţite în colibă şi-l privea pe furiş. Tresări speriat când îl auzi zicând:

— Acum văd că pot avea încredere în dumneata, tinere. Credeam că te prefaci numai şi că harta nu te interesează atât cât făurirea unui plan de fugă. Bag însă de seamă că m-am înşelat, pari să iei lucrurile în serios. îmi închipui şi eu că nu ţi-e tocmai plăcut să stai închis aici când ştii că în faţa insulei aşteaptă submarinul tatălui dumitale. Dar n-am ce-ţi face. Nu mă abat niciodată de la ţinta mea, şi apoi singur ai venit pe insulă, fără să te poftesc eu. Am în dumneata o forţă nouă de care nu vreau să mă lipsesc. Dezleagă problema comorii şi pe urmă du-te sănătos cu partea de câştig care ţi se va cuveni.

— Spune-mi, rogu-te, domnule doctor, nu crezi şi dumneata că această comoară se cuvine de drept domnului Hess, care a cumpărat cu bani gheaţă planurile? întrebă cu ciudă George pe Mors.

— Hm, ar putea să ridice oarecare pretenţii şi el, eu însă mi-am pierdut luni întregi prin pustietatea asta, am muncit şi am trăit înconjurat de mari primejdii, aşa că am mai multe drepturi decât el.

Şi iarăşi ochii doctorului sclipiră în chip bizar, ceea ce întări bănuiala tânărului: omul era într-adevăr nebun. Comoara devenise la el o idee fixă şi auzind că altul şi-ar putea-o însuşi, mintea i se rătăcea iar.

— Aşa e, ai dreptate, răspunse el în grabă. Dreptul dumitale e, ca să zicem aşa, un drept moral. În privinţa asta, te vei înţelege singur cu domnul Hess; obligaţia mea e să studiez înainte de toate bine harta. Adevărul e că taina va fi foarte greu de dezlegat, dar am făcut eu şi alte lucruri mult mai anevoioase, care păreau la prima vedere imposibil de rezolvat .

— Bine, tinere, făcu doctorul zâmbind prietenos. Acum te las singur. Dacă ai reuşit să descoperi ceva, strigă-mă pe nume, fereşte-te însă să ieşi din colibă. S-ar putea ca paznicii dumitale să interpreteze greşit gestul acesta.

George se apucă serios să studieze harta. Întâia soluţie i se părea prea uşoară ca să fie cea adevărată. Trebuia să mai fie încă una, mult mai greu de găsit. Examină cu băgare de seamă pergamentul şi deodată îi veni o idee. Da, da, aşa trebuie să fie.

Desenul din colţ era găurit în patru locuri. Nişte găuri foarte mici, pe care le observă de-abia când ridică harta în dreptul luminii. Dar şi în mijlocul desenului principal se aflau patru găuri, asemenea celorlalte, în aceeaşi aşezare neregulată.

Aici era dezlegarea problemei. Desenul din colţ trebuia suprapus peste celălalt, cu găurile exact în aceiaşi loc. Cu siguranţă că atunci s-ar fi aflat locul unde era îngropată comoara.

Fireşte că George se feri să-l spună ceva lui Mors, hotărât să păstreze taina pentru sine. Tovarăşul său de suferinţă, Hess, era singurul în drept să ridice comoara, era proprietatea lui, căci o cumpărase cu bani plătiţi înainte. De asemenea şi Martens, care trebuia să împartă totul cu el şi care mai suferise, sărmanul, pe deasupra şi prigoana poliţia din Makassar.

George puse harta pe masă, îşi rezemă capul în palmă şi se adânci de formă în studierea pergamentului. În realitate, însă, nu se gândea decât la făurirea unui plan de fugă. Va reuşi oare

Muta să se strecoare până la submarin? Sau să încerce el singur?

De-ar fi bănuit cel puţin locul unde se afla acum „Dox”-ul! Poate că tot ar fi riscat Tovarăşii i-ar fi venit într-ajutor chiar dacă ar fi fost vorba să se pomenească cu săgeţi împroşcate de câţiva pitici.

Prin ce mijloc l-ar putea trage pe sfoară pe acest doctor Mors? Deodată îl străfulgeră un gând. Trebuia cu orice preţ să-l ducă pe nebun în partea de nord a insulei. Când îl vor zări cei de pe submarin, vor încerca neapărat să debarce. Zâmbi mulţumit apoi făcu cu unghia un mic semn pe hartă drept în direcţia de nord a coastei. Aşa. Va arăta acest semn doctorului care, în lăcomia lui nebună după comoară, va cădea cu siguranţă în cursă.

IV.
GOANA DUPĂ BOGĂŢIE

DOCTORUL SE ÎNTOARSE pe la vremea prânzului, împreuna cu Hess şi cei şase malaiezi. Aşadar, Muta nu îşi putuse împlini făgăduiala. George fu foarte mulţumit, căci fuga malaiezului ar fi putut dăuna acum planului său, deoarece Mors ar fi devenit bănuitor şi şi-ar fi pierdut încrederea în el.

— Domnule doctor, îi strigă el voios, mi se pare că am descoperit taina

În vreme ce doctorul părea cuprins de o mare bucurie, Hess se posomori la faţă. Descoperirea comorii însemna pentru el pierderea ei. George îl linişti însă printr-un semn pe care doctorul nu-l văzu.

— Ce... ce-ai găsit? făcu Mors, nerăbdător.

— Comoara trebuie să fie îngropată aici, la marginea golfului, căci dacă ţii harta pieziş în

dreptul luminii, se vede desluşit un semn mititel. Acelaşi semn e şi dincoace pe reproducerea în mic a planului, aşa că potriveala îşi are rostul ei.

— Bine zici, răspunse doctorul, ia asta nu m-am gândit. Soarta te-a adus pesemne pe insulă, domnule Farrow, ca să mă scuteşti de o muncă atât de obositoare. Poate că-ţi vei recăpăta chiar astăzi libertatea şi o bună parte din comoară. Plecăm imediat după masă, adică după ce se va mai potoli niţel căldura.

— Şi cum vrei să pleci, domnule doctor? Pe jos? îl întrebă George râzând.

— Aş! Am eu barca mea, o barcă straşnică pe care am ascuns-o însă aşa de bine că nici dracu n-ar putea s-o găsească, răspunse tot râzând Mors. Peste două ceasuri vin să te iau. Acum ia de mănâncă şi culcă-te de te odihneşte puţin.

Doctorul plecă lăsând harta pe masă. George o băgă repede în buzunar, apoi şopti lui Hess.

— Bine-ar fi să te ia şi pe dumneata domnule Hess, cu noi. Semnele le-am făcut eu însumi pe hartă, deoarece vreau neapărat să ajung la coastă, în speranţa că tatăl meu se află acolo. Dacă e într-adevăr unde cred eu, încerc să fug. Caută să faci şi dumneata acelaşi lucru. Poate că vom reuşi să-l târâm şi pe doctor pe submarin. Eu am descoperit într-adevăr taina comorii şi ştiu aproape precis unde se găseşte. O vom ridica noi pe urmă.

— În nici-un caz nu-i putem lăsa pe malaiezi aici, răspunse Hess cu hotărâre. Nu vreau să cadă victimele devotamentului lor.

— Atunci trebuie să-l punem şi pe ei la curent cu cele plănuite. Poate că e chiar mai bine să fugim toţi o dată. Dacă tovarăşii mei sunt pe aproape, nu ne pasă de săgeţile otrăvite ale piticilor. În sfârşit, poate că vom avea noroc. Cred că doctorul ar bănui ceva văzând că semnele de pe hartă nu se potrivesc cu locul arătat de mine. De altfel, părerea mea e că omul acesta nu e normal, comoara l-a zăpăcit de tot şi l-a ţicnit de-a binelea.

— Am băgat şi eu de seamă, încuviinţă Hess. A, uite-l pe Muta, o să-i spun chiar acum să se înţeleagă cu tovarăşii săi. Hess vorbi stăruitor cu Malaiezul pe limba lui şi pe care George o şi învăţase binişor. Băştinaşului îi lucea faţa de bucurie şi făgăduia să-şi pună la curent prietenii cu cele ce se pregăteau :

— Să sperăm că e cel din urmă prânz de pe insulă, zise apoi Hess îngândurat şi se uită cu silă la o bucată de carne friptă de vânat din faţa lui. Dacă nu mă îndemna atunci piaza-rea să calc în gura lăcomiei şi să cumpăr afacerea asta cu comoara, nu pătimeam ce-am pătimit.

— Vei avea în schimb amintirea unor întâmplări neobişnuite şi astfel de amintiri sunt singurele lucruri frumoase cu cari ne alegem la bătrâneţe, răspunse George. Dorul de aventuri dăinuieşte ascuns în adâncul sufletului fiecăruia din noi şi bine de cine a avut norocul să şi-l satisfacă. Şi-apoi, dacă reuşeşti să pui mâna pe comoară, n-ai de ce să te căieşti, încheie tânărul râzând.

— Straşnic om eşti, domnule Farrow! zise cu entuziasm Hess, tatăl dumitale poate fi mândru de aşa fecior, după cum poţi fi mândru dumneata de un astfel de tată. Fireşte că şi pe mine tot dorul de aventuri m-a mânat în lume, dar credeam că şederea mea la Tropice era de ajuns. Ceea ce mi s-a întâmplat însă acum, se cheamă o adevărată aventură. Despre dumneata am auzit atâtea vorbindu-se în tot cuprinsul Pacificului, încât încep să cred: că l-ai întrecut pe tatăl dumitale. N-ai idee. ce bine îmi pare că am avut prilejul să trec împreună cu dumneata printr-o astfel de întâmplare.

— Stai că n-am isprăvit încă. Primejdia adevărată vine de-acum încolo, răspunse George, zâmbind. Şi-apoi, nu se ştie dacă vom reuşi să scăpăm de-aici. Despre o amintire frumoasă nu poate fi vorba decât după ce te vei vedea,

împreună cu domnul Martens, comoara şi cei şase Malaiezi ai d-voastră la Makassar, Acum să mâncăm şi să dormim puţin, vom avea nevoie mai pe urmă de toată tăria nervilor şi forţelor noastre trupeşti.

Perspectiva eliberării apropiate le trezise o poftă de mâncare straşnică la amândoi. Reuşiră chiar să aţipească, niţel după masă.

Îi trezi doctorul Mors care zise intrând pe uşă:

— La drum, domnilor! În curând va suna ceasul libertăţii şi vă veţi lua răsplata. Unde e harta, tinere Farrow?

— Ai luat-o cu dumneata, răspunse George cu un aer nevinovat. Dar nu face nimic dacă ai uitat-o acasă, mi-am memorat eu bine golful unde e îngropată comoara. Hai că te duc eu dea dreptul acolo.

Înfrigurarea bolnavă în care se afla doctorul cu gândul că va avea peste puţin mult dorita comoară îl zăpăcise într-atât încât nici nu-şi mai aducea aminte dacă luase sau nu cu el harta. George avea însă nevoie de ea ca să poată ridica mai târziu comoara. Îşi memorase într-adevăr locul unde spusese el că se găseşte îngropată aceasta şi al cărui semn făcut chiar de mâna lui îl arătase doctorului. Cu simţul lui de orientare care părea să fie ceva înnăscut în el, indică doctorului, când ieşiră din colibă, în ce direcţie s-o ia şi-l întrebă dacă există vreo potecă într-acolo.

Mors se gândi câteva momente, pe urmă răspunse:

— Da, poteca pe care o ştiu eu face ce-i drept un mic ocol spre miază-noapte, dar putem ajunge într-o jumătate de ceas la coasta de nord. Nu ştiu însă sigur dacă răspunde într-adevăr la golful însemnat pe hartă.

— Vom vedea noi. Sper că peste un ceas vom fi dat de comoară, strigă cu un entuziasm prefăcut tânărul.

Perspectiva aceasta îl făcu pe doctor să uite orice prevedere căci răspunse imediat:

— Să mergem, domnilor. Să luăm şi pe malaiezi cu noi.

Porni grăbit spre desişul dinspre miazănoapte urmat de George, Hess şi cei şase malaiezi. George întoarse odată capul şi văzu cu bucurie pe pitici uitându-se miraţi după ei. În înfrigurarea care-l stăpânea, doctorul uitase să le dea instrucţiuni.

Pentru planul îndrăzneţ al tânărului, neglijenţa aceasta a lui Mors era de mare folos. Nu ştia dacă submarinul se mai aţinea pe coasta de nord a insulei, dacă se mai afla la golful pe care-l însemnase el pe hartă. Dar deoarece doctorul Mors vorbise acolo cu tatăl său, era de aşteptat că tot acolo era şi acum.

Se gândi apoi că Mors va fi pus desigur santinele pe mal care să urmărească mişcările submarinului. Aşadar, fuga tot primejdioasă rămânea, căci piticii vor slobozi imediat săgeţile lor afurisite înainte de-a avea tovarăşii lui vreme să-i sară in ajutor.

Deodată doctorul Mors se opri în loc şi ascultă. Dinspre miazănoapte se auzeau strigătele ciudate ale piticilor cari se îndepărtară însă destul de repede spre răsărit.

— Auzi? zise Mors lui George. Astea sunt santinelele mele. Tatăl dumitale se îndreaptă acum cu submarinul într-acolo. Nare decât să debarce dacă are poftă, va fi însă întâmpinat de săgeţile piticilor.

George îşi pierdu un moment cumpătul. Ce era de făcut? Planul lui cădea baltă dacă tatăl său plecase de la nord spre sud, pe când toate speranţele lui erau că-l va găsi acolo. Ţipetele piticilor se auziră iar, de astă dată cu o altă intonaţie şi foarte repezi. Mors ascultă niţel, pe urmă zise zâmbind:

— Aha, ştiu ce s-a întâmplat. Submarinul s-a lăsat la fund şi piticii sau speriat neştiind ce să creadă. Totuşi, nu se mişcă de la posturile lor, aşa că tatăl dumitale nu poate debarca, după cum plănuise, probabil.

George de abia îşi putu stăpâni o exclamaţie de bucurie ca să nu deştepte bănuielile doctorului. Ghicea că era o manevră a căpitanului ca să inducă în eroare pe pitici. Îşi cunoştea el prea bine feciorul ca să nu ştie că acesta va face tot ce-i va sta în putinţă, ca să se pună în legătură cu el, ceea ce nu se putea decât rămânând în partea de nord a insulei unde vorbise cu doctorul cel misterios.

Mors dădu de câteva ori din cap mulţumit, apoi păşi mai departe. De astă dată George îl urma cu inima uşoară. Era aproape sigur că santinelele vor fi alergat spre coasta de răsărit unde se aşteptau să vadă ivindu-se iar submarinul.

Cărarea cotea acum spre nord şi în pădure domnea o linişte adâncă. Mors se uita din când în când spre vârfurile copacilor şi zise în cele din urmă clătinând nemulţumit capul:

— Au alergat toţi la ţărm şi n-ar fi trebuit s-o facă. Nu face nimic, au să fie ei cu ochii în patru şi aşa.

După un sfert de ceas ajunseră la coasta de nord a insulei. Doctorul păru deodată-neliniştit. De abia acum îşi dădea el seama că se afla singur cu şase prizonieri. Dacă nu se găsea nici-un pitic pe-aproape, atunci nu i-ar fi ajutat la nimic revolverul pe care-l mângâia mereu dinadins ca să-l vadă ceilalţi.

— George aruncă o privire spre mare. Se aflau, nu la o limbă de pământ, ci la un loc al coastei unde submarinului i-ar fi fost cu neputinţă să acosteze.

— Trebuie să ne ducem mai spre vest, zise el, acolo e golful. S-o luăm pe mal şi vom ajunge lesne la el.

Şi fără să-l mai ia in seamă pe doctor, porni singur înainte, ca şi când nu mai avea răbdare să-l aştepte pe ceilalţi. Aceasta îl linişti pe Mors, care se uitase cam îngrijorat în jurul său. Păşea acum în urma lui George cu speranţa că în curând va da de comoara mult visată.

Dădură în sfârşit de o limbă mare de pământ, ale cărei margini de coral cădeau vertical în mare şi unde era posibilă o debarcare.

— Aici, domnule doctor, strigă George, trebuie să fie golful însemnat pe hartă. Stai puţin, cred că acolo unde se îndeasă stâncile acelea între tufe. Ce-ar fi să ne uităm?

- Da, strigă cu înfrigurare Mors. Cred că ai dreptate, domnule Farrow. Golful pare să fie un bun loc de debarcare. Poate că omul care a ascuns comoara de frica piraţilor n-a mai avut vreme să intre mai afund în insulă şi de aceea a ales tocmai locul ăsta...

George răsuflă uşurat tocmai în clipa aceea zărise periscopul „Dox”-ului, care răsărise la capătul golfului şi se apropia încet de ţărm. Sosise în sfârşit momentul, căci piticii erau cu toţii adunaţi în partea de răsărit a insulei, unde aşteptau să iasă submarinul la suprafaţă. Doctorul Mors se îndreptase în grabă spre grupul de stânci, aşa că George putu face un semn cu mâna spre

„Dox”, ştiind că tatăl său pândeşte din turn şi-l va fi văzut cu siguranţă. Aşa şi era, căci acum „Dox”-ul venea direct spre ei.

George mai arătă printr-un semnal că aici coasta se lasă vertical în apă şi că vasul se poate apropia până la mal, apoi se apropie de Mors, care se căznea să smulgă un bolovan mare din loc, şi-i zise:

— Stai să te ajut şi eu, domnule doctor. Cred că nu m-am înşelat şi am dat, în sfârşit de comoară, aşa că astă seară voi fi liber. Să sperăm că tata nu va încerca o debarcare pe coasta de

răsărit şi va aştepta cu răbdare până mă voi întoarce.

Doctorul se ridică gâfâind, căci bolovanul nu se clintea. Se uită clătinând capul la enormul bloc de coral, apoi strigă:

— Presupunerile dumitale, domnule Farrow, par să se adeverească. Sub bolovanul ăsta trebuie să fie comoara Să ne încordăm puterile şi s-o scoatem la lumină.

— Nu mai e nevoie, răspunse George cu sânge rece. Te-am tras pe sfoară, doctore Mors. Eu însumi am însemnat locul ăsta pe hartă, fiindcă eram sigur că-l voi găsi pe tata cu submarinul aici, după cum vezi.

În timp ce vorbea tânărul smulse revolverul de la brâul doctorului şi-l îndreptă spre el. Mors rămase cu ochii holbaţi când văzu în imediata apropiere a ţărmului turnul submarinului răsărind din apă. Oblonul se ridică brusc, căpitanul Farrow sări pe punte şi după el năvăliră toţi cei care se aflau pe „Dox”.

Doctorul Mors aruncă tânărului o privire in care se putea citi dezamăgirea şi mâhnirea în aceiaşi timp, îşi lăsă capul în piept şi murmură:

— Aşadar, comoara rămâne îngropată pe veci în pământ. Zadarnică mi-a fost truda, zadarnice speranţele... Da, domnule Farrow, ai fost mai tare ca mine. Nu degeaba eşti admirat de o lume întreagă. Dar nu, nu mă dau încă bătut, făcu el apoi dârz, voi căuta mai departe şi tot o voi găsi. Acum pleacă..., du-te cu ai dumitale, să nu mai încerci să calci însă pe insulă, dacă vrei să nu te dau pe mâna piticilor mei.

— Stai, strigă George, când Mors vru să dispară în desiş. Regret din suflet că sunt silit să te ameninţ cu propria dumitale armă dar te rog să rămâi pe loc, altminteri trag.

Mors râse batjocoritor şi răspunse:

— Revolverul nu e încărcat, tinere. Te sfătuiesc să pleci acum şi să nu te mai prind pe

aici, că n-o să mai scapi, crede-mă.

În clipa următoare, pieri în pădure. George n-avea defel poftă să se ia după el. Deocamdată se grăbea să se îndepărteze cât mai curând de săgeţile otrăvite ale piticilor. Dintr-o săritură fu pe puntea submarinului. Hess şi cei şase malaiezi săriră şi ei în urma lui şi vasul pomi imediat

În câteva cuvinte, tânărul le povesti căpitanului şi celorlalţi cele întâmplate şi încheie:

— Nu încape nici-o îndoială că am descoperit taina hărţii şi pot găsi cu siguranţă locul unde e îngropată comoara, trebuie neapărat s-o ridicăm, altminteri ne-a fost drumul degeaba.

Tăie acum cu băgare de seamă desenul cel mic care reproducea exact pe cel mare şi îl aşeză peste el cu găurile exact unele peste altele. Ţinu apoi pergamentul în dreptul luminii, şi după câteva momente striga cu bucurie:

— Am avut dreptate. Locul unde e ascunsă comoara se află în partea de răsărit a insulei. Şi-acum, domnilor, se adresă ei lui Martens şi Hess, la noapte o dezgropăm.

— Nu, domnule Farrow, răspunse cu însufleţire Hess. S-o lăsăm acolo unde e... Pentru ce ne-am expune din nou unei primejdii din care de-abia am scăpat? Mai bine ne lăsăm păgubaşi.

— Eu, în orice caz, trebuie să mă mai întorc o dată pe insulă, spuse George foarte calm. Mi-a rămas pumnalul dăruit de Sanja şi vreau să-l iau înapoi. Petre şi Kard au să vină cu mine.

În timp ce se întuneca, Mors se afla tocmai în partea de sud a insulei, ca să-şi inspecteze santinelele. Piticii păreau însă mai puţin ascultători ca până atunci. Cu mare greutate reuşi să-l facă să rămână la posturile lor. Doctorul se întoarse apoi nemulţumit în coliba lui. Simţea că-şi pierduse autoritatea asupra supuşilor săi. Piticii care stăteau cocoţaţi în vârfurile copacilor şi se uitau spre mare, deveniră deodată neliniştiţi. Apa se agita fără să se vadă nimic la suprafaţă. Deodată

scoaseră ţipete de spaimă, care trecură din copac în copac. Ca o turmă de maimuţe înfricoşate de apropierea unui leopard, săreau micile făpturi omeneşti din cracă-n cracă scoţând strigătele lor de alarmă, ceea ce mărea şi mai mult panica. Din apă se iviră deodată trei făpturi diforme. Erau George, Petre şi Kard în costumele lor de scafandri, care se apropiau de mal. George prevăzuse că, la vederea lor, piticii o vor lua îngroziţi la fugă. După ce scoase capul afară din apă, tânărul deschise repede masca de sticlă din dreptul feţei. Auzi atunci cu bucurie ţipetele de spaimă ale piticilor care se pierdeau spre interiorul insulei. Ieşi apoi liniştit pe ţărm cu tovarăşii săi şi scoase un răcnet prelung ca al crocodililor. Era semnalul pentru căpitanul Farrow că vicleşugul reuşise şi că submarinul se putea apropia de golf. Cei trei scufundători se dezbrăcată repede de hainele acelea grele şi toţi cei de pe „Dox" săriră de pe punte pe mal şi alergară după ei la locul însemnat pe hartă.

Se afla aici un mic luminiş în mijlocul desişului. Începură să sape cu înfrigurare şi în curând dădură de nişte lăzi grele şi de nişte saci de piele, pe care li scoaseră afară din pământ.

George îi lăsă pe ceilalţi să încarce lăzile şi sacii pe submarin şi pomi cu Petre şi Kard spre interiorul insulei. Trebuia cu orice preţ să-şi ia înapoi pumnalul Sanjei. De pretutindeni se auzeau ţipetele înspăimântate ale piticilor, dar nu se mai temeau acum de ei.

Ajunseră în sfârşit la luminişul unde era coliba doctorului, în jurul căreia păzeau câţiva pitici. La vederea lor, începură să ţipe îngroziţi şt o luară la fugă. George se repezi în salturi mari, urmat de tovarăşii săi, spre colibă. Nu se putea ca ţipetele lor să nu fi atras atenţia lui Mors. Şi într-adevăr, când George fu numai la trei paşi de ea, uşa se smuci cu putere şi doctorul apăru în prag. Părea acum ca nebunia lui izbucnise cu furie. Văzând staţiile acelea ciudate, scoase un răcnet înfiorător

şi pieri pe după colibă. Ideea lui fixă era că trebuia să rămână neapărat pe insulă ca să descopere comoara. George se repezi in casă, văzu la lumina lămpii armele lui pe masă, le luă în grabă, apoi ieşi afară şi le făcu semn tovarăşilor să-l urmeze.

În goană se întoarseră cu toţii la locul unde-i lăsaseră pe ceilalţi. Comoara nu mai era acolo, fusese transportată pe submarin în lipsa lor. De-abia când se văzură în siguranţă pe puntea „Dox"-ului, răsuflară uşuraţi.

Martens a fost recunoscut nevinovat. Iar Hess se alesese cu o afacere strălucită. Comoara pe care şi-o câştigase cu mari încercări era într-adevăr foarte preţioasă, atât pentru ei, cât şi pentru tovarăşul său Martens. Drept recunoştinţă, dădură fiecăruia de pe bord câte un dar, vase de aur sau idoli de aur şi argint, împodobiţi cu pietre scumpe, căci fără ajutorul lui Farrow şi al camarazilor săi, dar mai ales al lui George, n-ar fi reuşit să scape cu viaţă din ghearele lui Mors şi ale piticilor săi. Peste noapte, căpitanul Farrow îi transportă la Makassar şi-i debarcă pe uscat într-un loc mai ferit.

Sfârşitul volumului: CĂLĂREŢUL VALURILOR.

Consilier editor: Prof. dr. VALERIU ACHIM
Redactor de carte: Prof. GHEORGHE SUSA
Tehnoredactor: Ing. ION CRĂCIUN

Dat la cules: februarie 1994.
Bun de tipar: august 1994.
Coli tipo 2.
Format 32/70×100 cm;
Tiraj 6.000 exemplare.

Editura „GUTINUL" SRL
Baia Mare — 4800
str. Ecaterina Teodoroiu nr. 4
telefon: 062/41 71 77
Jud. Maramureș

Tiparul executat la **Imprimeria „ARDEALUL"** din Cluj-Napoca, B-dul 21 Decembrie nr. 146 sub comanda nr. 73.

64

TITLURILE NUMERELOR 11 – 22

11. PROFESORUL BARNER
12. CASTELUL DIN MARE
13. TAINA CHINEZULUI
14. JONCA ENIGMATICĂ
15. MONSTRUL SFÎNT
16. SATUL GROAZEI
17. DEMONUL FLUVIULUI
18. DESCOPERIREA DOCTORULUI JELLOT
19. PIRAŢII CRUCII
20. CORABIA-FANTOMĂ
21. CĂLĂREŢUL VALURILOR
22. GIONII DIN SUMATRA

Lei 450